

Jamsal

祖訓

Jamsal

ทดลองอ่าน

ยอดหญิง
เทพสุนไพเราะ

Jamsal

2

ทดลองอ่าน

Jamsal

ทดลองอ่าน

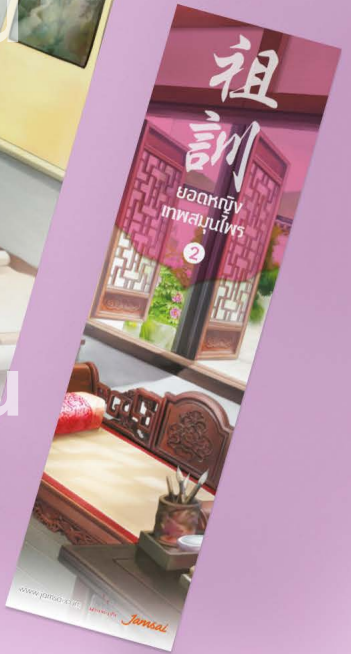
อวี๋จิวฮวา 雨久花 เตียน
เม่นน้อย แปลา

จิตอาสา

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่คุณใช้ในชีวิตประจำวัน

เชียวจวินพูดจบ เขาก็เห็นหลี่เมิ่งซีก็ม้วนหน้ามวดทำให้เขาเช่นเดิม โดยที่นางไม่พูดอะไร ใจรู้ว่า ครั้งนี้นางต้องแบกรับความอึดอัดใจมีใช้น้อย แต่เขาเองก็จิตใจเหมือนกัน มารดาจะทำไม่ถูกเพียงใด ก็ยังคงเป็นมารดา ถึงอย่างไรได้หลี่เมิ่งซีก็ไม่มีบิดามารดาที่ทำผิด เชียวจวินลอบถอนหายใจในใจ อย่างจนปัญญา

เห็นหน้าผากหลี่เมิ่งซีมีเหงื่อผุดซึม ต่อให้ไม่อยากตัดใจปล่อยนางไปเพียงใดก็รู้ว่า นางเหนื่อยแล้วจริงๆ นางควรไปพักผ่อนได้แล้ว เขาจึงพูดเสียงนุ่มนวล "ซีเออร์เหนื่อยมาทั้งวัน ตอนนี้ก็ตึกมากแล้ว เจ้าเองก็ควรพักผ่อนได้แล้วเสียที!" เชียวจวินตั้งใจพูดอย่างคลุมเครือไม่ชัดเจน เขาหวังอยากให้หลี่เมิ่งซีเข้าใจจุดประสงค์ของเขา

ให้นางพักผ่อนบนเตียงของเขา ไม่...เป็นเตียงของพวกเขาต่างหาก

มากกว่ารัก

ยอดหญิงเทพสมุนไพรร 2

อวี่จิวฮวา เขียน เม่นน้อย แปล

《祖訓》

Volume 02

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 兩久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2377-8

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 339 บาท

พินฟูว

กระต่ายนอนสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เรื่องราวของสตรีในเรื่องนี้มักจะขึงตึงตึงกันเหลือเกิน ไม่ว่าใครก็อยากแย่งชิงความรักของผู้เป็นสามีกันทั้งนั้น ทว่านั่นเป็นเรื่องของสตรีในเรื่องอื่น เว้นภรรยาเอกในเรื่องนี้เสียซึ่งนี่สักคน เพราะหลี่เมิ่งซิ่นนอกจากจะใช้ชีวิตห่างกับผู้เป็นสามีแล้วนางยังขยันไปเอาอกเอาใจเหล่าไท่จวินด้วยค่ะ

ด้วยกฎของสกุลที่ไม่ให้ภรรยาเอกเป็นลูกของอนุ ทำให้หลี่เมิ่งซิ่นรู้ว่าตนเองอยู่ที่นั่นก็เพื่อรอวันหย่าเท่านั้น ทว่านางก็พยายามหาหนทางในการมีชีวิตรอดหลังจากที่ถูกหย่า นางไม่แยแสกับการเอาอกเอาใจสามีหรือตบตีแย่งชิงกับบรรดาอี่เหนียงของเขา นางหวังแค่เก็บเงิน สร้างเนื้อสร้างตัวจากร้านยาอู่ซุนที่กำลังไปได้ด้วยดี ทว่าเรื่องราวจะง่ายถึงเพียงนั้นหรือ แม้นางไม่ไปสู้รบตบมือกับสตรีนางใด เพียงแค่อยู่เฉยๆ สตรีนางอื่นก็มาหาเรื่องนางด้วยอยากแย่งตำแหน่งภรรยาเอกของนางจนตัวสั่น ทั้งยังมีสามีผู้ชอบทำหน้าที่เป็นภูเขาน้ำแข็งตลอดเวลา ซึ่งนางรับมือเขาได้ยากยิ่งกว่าเวลาเผชิญหน้ากับเหล่าอี่เหนียงของเขาเสียอีก

มารวมติดตามกันค่ะว่าใน 'ยอดหญิงเทพสมุนไพรว' เล่ม 2 ความสัมพันธ์ของสามีภรรยาคู่นี้จะดำเนินอย่างไรต่อไป และจะมีอุปสรรคใดเข้ามาทำให้หลี่เมิ่งซิ่นไม่อาจอยู่อย่างสงบสุขได้อีก พร้อมแล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลี่เมิ่งซี ด็อกเตอร์ทางการแพทย์ที่ทะลุมิติเข้าไปในร่างหลี่เมิ่งซี ลูกสาวอนุ เป็นสาวหัวสมัยใหม่ มีความคิดเป็นของตนเอง
- * เชียวจวิน คุณชายรองแห่งสกุลเชียว ว่าที่ประมุขคนต่อไป นิสัยเข้มงวด จริงจัง มองว่าสตรีต้องโอ้อ่อนอ่อนตาม
- * เหล่าไท่จวิน ย่าของเชียวจวิน รักหลานชายและเอ็นดูหลี่เมิ่งซี เป็นผู้ยึดมั่นในกฎธรรมเนียมต่างๆ
- * จางชิว ญาติผู้น้องของเชียวจวิน หลานสาวคนโปรดของ นายหญิงใหญ่ อยากได้ตำแหน่ง 'ภรรยา' ของเชียวจวิน
- * หลี่อี่เหนียง อีเหนียงคนที่สี่ เป็นอนุโปรดของเชียวจวิน นิสัยหยิ่งโศ ไม่นับถือหลี่เมิ่งซี
- * นายหญิงใหญ่ มารดาของเชียวจวิน ไม่ชอบหลี่เมิ่งซี และอยากผลักดัน หลานสาวตนเองเป็นสะใภ้มากกว่า
- * ชั่งกวนหงฮุย รัชทายาทองค์ปัจจุบัน นิสัยรักความถูกต้อง หัวงโยราษฎร
- * จื่อฮิว ป่าวคนสนิทของหลี่เมิ่งซี ยินดีทำงานถวายชีวิต ให้ผู้เป็นนาย กตัญญูกับครอบครัว

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

24

วันนี้อาศัยจังหวะที่เซียวจวินไม่อยู่ในเรือน จางชิวก็มาหาหลี่เมิ่งซี อย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน ทว่าหลี่เมิ่งซีไม่อยู่ ประตูเรือนปึกตะวันออก ก็ถูกลงกลอนเอาไว้

จางชิวมองจื่อชยา จื่อตงที่อยู่ด้านข้างและเอ่ยว่า "หลายวันนี้ เข้ามาไม่เคยได้พบพี่สะใภ้เลย คิดๆ ดูก็พักใหญ่แล้วที่ไม่ได้เจอ ข้า เริ่มรู้สึกคิดถึงพี่สะใภ้เสียแล้ว ฤดูร้อนวันเวลายาวนาน ถึงอย่างไร วันนี้พวกเราสองคนก็ต้องคุยกันสักหน่อย จื่อชยา ตอนสะใภ้ร้อง ของพวกเจ้าออกไปไม่ได้บอกหรือว่าไปไหน เจ้าไปเชิญพี่สะใภ้กลับมา บอกว่าข้าจะรออยู่ที่เรือน"

"เรียนแม่นางชิว สะใภ้ร้องกับจื่อชิว จื่อชุนออกไปตั้งแต่เช้าแล้ว ไม่ได้บอกว่าเป็นไหนเจ้าคะ"

"ในเมื่อนางไม่ได้บอก เจ้าก็ไปหาที่ละเรือนแล้วกัน หาพบแล้ว"

ให้บอกว่าข้าคิดถึงนาง จะรอนางอยู่หน้าประตูเรือนปีกตะวันออก หงจู ยกเก้าอี้มา ยกโต๊ะเล็กกับน้ำชามาหนึ่งกาและเตรียมขนมด้วย"

จื่อชย้าเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้ก็ไม่ได้แต่ฝืนใจรับคำ ก่อนจะ หมุนตัวออกจากเรือนเขียวเขียวไปตามหาสะไกรรอง แต่จะให้นาง ไปตามหาคนจากที่ใดเล่า ในเมื่อสะไกรรองหัดคัดอักษรอยู่ในห้องทิศเหนือ ของเรือนปีกตะวันออกนี่เอง!

อีกด้านหงจูยกเก้าอี้มาวางหน้าประตูเรือนปีกตะวันออก สาวใช้รุ่นเล็ก สองคนก็ยกโต๊ะตัวเล็กออกมา ตามด้วยน้ำชาและขนม

จางชิวนั่งลงบนเก้าอี้ ดื่มน้ำชาอย่างสบายอารมณ์ วันนี้ นางตัดสินใจแล้วว่าต้องเอาชนะหลี่เมิ่งซีให้ได้

เช่นเดียวกับจางชิว หลี่เมิ่งซีก็จัดสาวใช้รุ่นเล็กสองคนเฝ้าอยู่ หน้าประตูใหญ่ของเรือนเขียวเขียว หากเห็นจางชิวผ่านมาเมื่อไร พวกนาง จะรีบมารายงานทันที ทุกครั้งที่จางชิวมา ขอเพียงเขียวจิววันไม่อยู่ หลี่เมิ่งซี จะสั่งให้คนปิดประตูลงกลอน นางก็อยู่ภายในเรือนปีกตะวันออก บ้างอ่านตำรา บ้างคัดอักษร บ้างไปเรือนหลังปรุงยา หน้าต่างด้านหน้า มีม่านบังอยู่จึงมองไม่เห็นข้างใน ต่อให้จางชิวฉลาดเพียงใดก็คงคาดไม่ถึงว่า นางจะขังตนเองไว้ข้างในเช่นนี้ หลี่เมิ่งซีทำเช่นนี้หาใช่เพราะหวาดกลัว อีกฝ่าย แต่มากเรื่องมีผู้น้อยเรื่อง นางคร้านจะเสียเวลากับจางชิว ผู้ไม่รู้กาลเทศะผู้นี้แล้ว

ออกจากประตูเรือนเขียวเขียว จื่อชย้าก็หันกลับไปมอง เห็นชายชวา ไม่มีคนตามมา จึงตัดสินใจทำตามคำสั่งของสะไกรรองที่ว่าให้หาที่ซ่อนตัว จางชิวรอคอยอยู่นอกเรือนปีกตะวันออก ครั้นเห็นดวงอาทิตย์

เคลื่อนคล้อยไปทิศตะวันตก ตีมน้ำซาไปหลายกาจนปากมีรสเผื่อนแล้ว ก็ยังไม่เห็นจ๊อชยกกลับมา สะใภ้รองผู้นั้นยังไม่เห็นเงา นางจึงสั่งให้จ๊อตงไปตามหาอีกคน ทว่าจ๊อตงจากไปแล้วก็ไม่เห็นเงาอีกเลยเช่นกัน จนกระทั่ง เชี่ยวจวินกลับมาแล้ว จ๊อชยกกับจ๊อตงก็ยังตามหาสะใภ้รองของพวกนาง ไม่พบ ทั้งยังหายตัวไปทั้งคู่อีก

เชี่ยวจวินเข้าประตูมาก็เห็นจางชิวนั่งอยู่หน้าประตูเรือนปีกตะวันออก หงจู่และคนอื่นๆ ยืนเป็นเพื่อนด้านข้าง ใจเขาหลบตระหนก หลีเมิ่งซี ก่อเรื่องอะไรอีกแล้วหรือ ทำให้จางชิวต้องมาขวางอยู่หน้าประตูเช่นนี้ ดวงตากวาดมองรอบหนึ่ง แต่ไม่เห็นเงาของนาง จึงเอ่ยถามด้วยท่าทางไม่ใส่ใจ "ไฉนน้องสาวจึงมานั่งอยู่ตรงนี้ ไม่เข้าไปในเรือนเล่า"

จางชิวนั่งรอมานตลอดทั้งบ่าย ความมุ่งมั่นในตอนแรกได้หายไปหมดแล้ว เห็นเชี่ยวจวินถามมานางจึงทำปากยื่นตาแดง พุดเสียงเศร้า "พี่ชาย วันนี้ชิวเออร์คิดถึงพี่สะใภ้จึงได้มาหา แต่ชิวเออร์มาตั้งแต่บ่ายแล้ว ก็ไม่เห็นเงาของพี่สะใภ้เลย ไม่รู้ว่าพี่สะใภ้หายไปไหน"

เชี่ยวจวินยังไม่รู้ว่าหลีเมิ่งซีไปไหน ทั้งที่เขาอาศัยอยู่ในเรือนหลังนี้แท้ๆ ทว่าทุกวันนี้ยังยากที่จะเห็นเงานาง ครั้นได้ยินจางชิวพูดเช่นนี้ก็นึกประหลาดใจว่าคนตัวเบ้อเริ่มทั้งคน เหตุใดตามหาทั้งวันแล้ว ก็ยังหาไม่พบ แค่อ้างไปคำเดียว นางอยู่เรือนใดย่อมมีบ่าวมารายงานทันที ข้าวสารในคฤหาสน์สกุลเชี่ยวถูกปิดกั้นถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไร แม้ใจนึกสงสัย แต่เขาไม่สะดวกจะพูดออกมาต่อหน้าจางชิว "ช้าเร็วชิวเออร์ย่อมต้องกลับมา น้องสาวเข้าไปรอในห้องโถงก่อนเถอะ ข้างนอกลมแรง"

การได้อยู่กับเชี่ยวจวินตามลำพังย่อมสำคัญกว่าการเข้าไปใน

เรือนปีกตะวันออกมากนัก เรือนปีกตะวันออกนี้รอไว้พุ่มนี้ค่อยมาก
ก็ยังไม่สาย นางมีเวลามาได้ทุกวัน ไม่เชื่อหรือกว่าหลิเม็งซึ่งจะหลบหน้า
นางได้ทุกวัน!

คิดเช่นนี้จางซิวจึงลุกขึ้นสั่งให้คนเก็บโต๊ะเก้าอี้ แล้วเดินเข้าไปใน
ห้องโถงกับเซียวจวิน นั่งอยู่เฉยๆ ก็รู้สึกเบื่อ ทั้งสองจึงเดินหมากกัน

ระหว่างนั้นหลิเม็งซึ่งให้จิวชิวประคองเดินเข้ามา "ปล่อยให้น้องสาว
รอนานแล้ว วันนี้เข้าไปเดินเล่นที่ศาลาทงทิศเหนือ เห็นว่าทิวทัศน์ไม่เลว
จึงนั่งชมทิวทัศน์อยู่ที่นั่น คิดไม่ถึงว่าจะผล็อยหลับไป ทำเอาจิวชิว ยึดตง
ลำบากตามหาแทบแย่ พอได้ยินว่าน้องสาวคิดถึงข้า ข้าก็รีบกลับมาเลย"
หลิเม็งซึ่งพูดพลางก้าวขึ้นมาคารวะเซียวจวิน นั่งลงดูทั้งสองเดินหมาก
โดยไม่รอให้พวกเขาเอ่ยปาก

"ซิวเอ๋อร์มาหาพี่สะใภ้ไม่ได้มีเรื่องใหญ่อะไรหรอก เพียงแต่หนูนี้
ไม่เห็นหน้าพี่สะใภ้ก็เลยรู้สึกคิดถึง จึงอยากไปนั่งที่เรือนของพี่สะใภ้บ้าง
แต่รออยู่ตลอดทั้งบ่ายก็ไม่เห็นพี่สะใภ้กลับมา พี่ชายจึงให้ซิวเอ๋อร์
มารอพี่สะใภ้ในห้องโถงนี้"

หลิเม็งซึ่งฟังแล้วเพียงอมยิ้มน้อยๆ ผงกศีรษะกับนาง จากนั้น
นั่งมองทั้งสองเดินหมากอย่างสง่างาม

เห็นหลิเม็งซึ่งนั่งข้างเซียวจวิน จางซิวก็รู้สึกขัดใจเหลือเกิน ช่วงนี้
พี่ชายยุ่งกับกิจการของครอบครัว กลับมีดีขึ้นทุกวัน บางครั้งถึงขั้น
กินอาหารค่ำมาจากข้างนอก กว่าจะกลับคฤหาสน์ฟ้าก็มืดแล้ว วันนี้
หายากที่กลับมาเร็วหน่อย มีเวลาอยู่กับนางตามลำพัง เวลาเหล่านี้
มีค่าประหนึ่งทองคำโดยแท้ แล้วจะปล่อยให้พี่สะใภ้เข้ามาเป็นส่วนเกิน

ได้อย่างไร นั่งอยู่ตรงนั้นเหมือนท่อนไม้ท่อนหนึ่ง ขวางหูขวางตาร้ายนัก
 แอบชำเลืองมองเสียวจวินพลางคิดในใจ ไฉนพี่ชายจึงไม่บอกให้
 พี่สะใภ้กลับไปเหมือนที่ผ่านมาแล้ว หากมีเพียงนางกับเขาแค่สองคน
 จะดีสักเพียงใด แม้พี่ชายจะพูดน้อย นางพูดสิบคำ พี่ชายตอบกลับมา
 เพียงคำเดียว แต่ขอเพียงพี่ชายนั่งเป็นเพื่อนอยู่ข้างๆ แล้วตั้งใจฟังสิ่งที่
 นางพูด หัวใจนางก็เต็มไปด้วยความหวานชื่นแล้ว บัดนี้เมื่อมีพี่สะใภ้
 เพิ่มเข้ามากลับทำให้นางพูดไม่ออก จางซีวลิ้มไปเสียดสีคิดว่าผู้อื่นต่างหาก
 ที่เป็นสามีภรรยาที่กราบไหว้ฟ้าดินกันอย่างถูกต้อง

ยามนี้เสียวจวินรู้สึกไม่สบายใจเช่นกัน มีหลิเม็งซีคอยมองเขากับจางซีวเดินหมากอยู่ข้างๆ ทำให้เขารู้สึกอึดอัดไปหมด แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าจางซีวเช่นนี้เขาไม่กล้าขอให้หลิเม็งซีทำอะไรอีกแล้ว เหตุการณ์อาหารกลางวันเมื่อครั้งก่อนทำให้เขารู้ฤทธิ์ของภรรยาผู้แทนตนว่า 'ภรรยาผู้น้อย' อย่างแท้จริง ปกติเห็นนางอ่อนน้อมถ่อมตนกับเขา ทำทางอ่อนแออบบางเหมือนลูกแกะเชื่องๆ ตัวหนึ่ง หากเอ่ยคำพูดรุนแรงสักหน่อย นางก็รีบยอมรับผิด ขอให้ลงโทษนางแล้ว หากพูดรุนแรงกว่านี้อีก นางก็จะคุกเข่าโขกศีรษะให้ หากรุนแรงมากยิ่งขึ้น นางจะเป็นลมให้ดูเสียเลย แต่กลับไม่เคยเห็นนางทำตามที่เขาต้องการอย่างแท้จริงเลยสักครึ่ง ส่วนเล็กของนางมีสิ่งที่เขาเสียวจวินหักไม่ได้และทำลายไม่ได้อยู่ เห็นนางนั่งอยู่ข้างๆ เช่นนี้เขายังจะกล้าพูดอะไรอีก ได้แต่ฝันใจเดินหมากกับจางซีวต่อไป

ในที่สุดหมากกระดานนี้ก็ยุติลง จางซีวแพ้ไปสองตัว นางไม่ยอมจะขอเล่นอีกกระดานให้ได้

เชียวจวันลูกขึ้นเอย่ว่า "ซีเออร์เดินหมากกับน้องสาวเถอะ ข้าคอยดู
ก็พอ"

จางซิวมองเชียวจวันอย่างตกใจ นางไม่เอยากเสียเวลากับหลี่เมิ่งซี
สักหน้อย!

"คุณชายรองเดินหมากกับน้องสาวต่อเถอะ ภรรยาผู้น้อยคอยคุดอยู่ข้างๆ
ก็พอแล้ว ภรรยาผู้น้อยเดินหมากไม่เป็น กระทั่งคุดก็ยังไม่เข้าใจ
ชาวๆ ดำๆ มากมายล้อมกันไปมา 'ไม่รู้ว่่าแยกแพ้แยกชนะเอย่างไร'
หลี่เมิ่งซีเห็นเชียวจวันมองมา ดวงตาคระจ่างของนางกลอกไปมาเล็กน้อย
มูมปากผุดรอยยิ้มจาง ริมฝีปากแดงเผยออกนิตๆ พุดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

จางซิวฟังคำพุดนี้แล้วก็โมโหเหลือเกิน ดูไม่รู้เรื่องแล้วเจ้ายังจะมา
เสแสร้งทำอะไรอีก นั่งที่เอยตรงนี้เหมือนท่อนไม้ 'ไม่รู้หรือไรว่่าเกะกะลูกตา
เพียงใด ทำให้นางกับพี่ชายจะคุดกันก็เอยสะดวก

เชียวจวันไม่รู้จจริง ๆ ว่าหลี่เมิ่งซีเดินหมากไม่เป็น เขามองนาง
อย่างสงสัย เดินหมากไม่เป็น? เช่นนั้นเจ้านั่งคุดอยู่นานด้วยท่าทางจจริงจัง
ถึงเพียงนั้นทำไม เจ้าคุดอะไรกันแน่

หลี่เมิ่งซีเองก็อึดอัดไม่น้อย นางไม่มีความรู้เรื่องหมากล้อมเอย
แต่กลับตั่งนั่งคุดอยู่ข้างๆ มิใช่เพราะญาติผู้น้องของเจ้าบอคว่่าคิดถึงข้า
หรรอกหรือ ข้าคุดสำหรับมานั่งอยู่ที่นี่ให้นางคุดข้าเสียให้พอ

เห็นทั้งสองจับจ้องตน นางก็อดรู้สึกระดักประเดิดไม่ได้ จึงพุดด้วย
สีหน้าแดงเรื่อ "พอดิได้ยินน้องสาวบอคว่่าคิดถึงจึงมาคุดเป็นเพื่อน
พวกท่านเดินหมากกันต่อเถอะ ภรรยาผู้น้อยคุดอยู่ด้านข้างก็พอ หงจุ
เปลี่ยนน้ำชากาใหม่ให้คุณชายรองกับแม่นางซิวด้วย"

เห็นดวงหน้าของหลี่เมิ่งซีผู้ดีแต่เงี้ยว เขียวจวินก็มองจนเหม่อลอย ไปชั่วขณะ ไหนเลยจะมีใจไปเดินหมากอีก

จางชิวก็เช่นกัน มีพี่สะใภ้ไม่รู้กาลเทศะอยู่ข้างๆ ไหนเลยจะยังเดินหมากได้อย่างสงบอีก ทั้งสามนั่งคุยกันพักหนึ่ง เป็นครั้งแรกที่จางชิวออกจากเรือนเขียวเซียงโดยไม่รอให้ฟ้ามืด

สองวันต่อมาก็เป็นเช่นนี้ ตอนบ่ายจางชิวไปที่เรือนปีกตะวันออก แต่ไม่พบหลี่เมิ่งซี รอจนเขียวจวินกลับมา หลี่เมิ่งซีถึงจะกลับมา จากนั้นนางก็จะนั่งอยู่ด้านข้างอย่างสง่างาม มองทั้งสองสนทนาและเดินหมากกัน เหมือนก่อนไม้ท่อนหนึ่ง จวบจนวันที่สี่ จางชิวจึงตระหนักได้ว่าขอเพียงนางไปก่อกวนหลี่เมิ่งซีที่เรือนปีกตะวันออก หลี่เมิ่งซีก็จะมาอยู่กับนาง คั่นกลางระหว่างนางกับพี่ชาย ทำให้ขวางหูขวางตาเป็นที่สุด

จริงตามคาด วันที่สี่ตอนบ่ายจางชิวไม่ได้ไปที่เรือนปีกตะวันออก ตอนเย็นหลี่เมิ่งซีก็ไม่มา เขียวจวินเข้าใจความคิดของหลี่เมิ่งซีในที่สุด เขาได้แต่ยิ้มขึ้นและส่ายหน้า สองวันนี้เขากลับมาเร็วมาก เพียงพบว่า มีนางคอยนั่งอยู่ข้างๆ อย่างอ่อนโยน แม้ไม่พูดอะไร เขาก็รู้สึกสบายใจ เขาชอบความรู้สึกเช่นนี้มาก ยิ่งรู้สึกว่าการเวลาดีๆ ที่จะได้อยู่ร่วมกับนาง อย่างสงบเช่นนี้ได้ยากนัก ความประหม่าลุลกลนในวันแรกพลันหายไปแล้ว วันนี้เขาจึงรีบกลับมาแต่หัววัน ครั้นเห็นวนางไม่มา ในใจก็อดผิดหวังไม่ได้

ส่วนจางชิวสิ่งที่นางมีเหลือเพื่อคือเวลา ไม่เชื่อหรือกว่าหลี่เมิ่งซีจะหนีหน้านางไปได้ทั้งชีวิต นางจะมาที่นี่ทุกวัน ต้องมีสักวันที่เจอตัวหลี่เมิ่งซีแน่ ทำเช่นนั้นติดต่อกันสามวัน ตอนบ่ายมาก่อกวนหลี่เมิ่งซีที่เรือนปีกตะวันออก พอตกเย็นหลี่เมิ่งซีจะมานั่งข้างกายเขียวจวิน

อย่างอ่อนโยน ดูพวกเขาเดินหมากและสนทนากัน

หลังจากหลี่เหมิงซี้มาดูพวกเขาเดินหมากติดต่อกันสามวัน จางซิวก็สังเกตเห็นว่าสองวันมานี้สายตาที่พี่ชายมองพี่สะใภ้มักเต็มไปด้วยความอ่อนโยน ไม่เย็นชาเหมือนตอนอาหารกลางวันเมื่อวันนั้นอีก เรื่องนี้ทำให้จางซิวลอบตระหนกในใจ มีเรื่องหนึ่งที่จางซิวจำต้องยอมรับ นั่นก็คือรูปโฉมงดงามของพี่สะใภ้เป็นสิ่งที่นางเทียบไม่ติด แม้พี่สะใภ้จะไม่ได้มีส่วนเว้าส่วนโค้งที่ชัดเจนเหมือนกับนาง แต่อย่างไรพี่สะใภ้ก็อายุอ่อนกว่านางถึงสองปี วันข้างหน้าเมื่อร่างกายเจริญเติบโตขึ้นแล้ว ทรวดทรงองค์เธอย่อมต้องงดงามเย้ายวนเป็นแน่ ถึงเวลานั้นพี่ชายยังจะเย็นชากับพี่สะใภ้เช่นนี้อีกหรือ

สายตาที่พี่ชายมองพี่สะใภ้ทำให้จางซิวบังเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย อยู่ลึกๆ ตั้งแต่เข้ามาในคฤหาสน์สกุลเซียว นางก็ได้ยินว่าทั้งสองไม่ถูกกัน เหมือนน้ำกับไฟ ตั้งแต่แต่งเข้ามาพี่สะใภ้ก็จะถูกทิ้งให้อยู่ในเรือนปีกตะวันออกมาตลอด หลายวันมานี้ความเย็นชาที่พี่ชายแสดงต่อพี่สะใภ้ นางเห็นมากับตาตนเอง คิดไม่ถึงว่าเวลาสั้นๆ เพียงสามวันสายตาที่พี่ชายมองพี่สะใภ้ จะเปลี่ยนไป หากยังปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป พี่ชายจะหวนไหวไปกับรูปโฉมงดงามของพี่สะใภ้หรือไม่

ไม่ได้! นางจะปล่อยให้พี่สะใภ้ นั่งข้างพี่ชายระหว่งที่พวกเขาเดินหมากสนทนากันอีกไม่ได้ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่พี่สะใภ้ นั่งอยู่ตรงนี้แล้วจะขวางหูขวางตานางหรือไม่ แค่ความรู้สึกในใจนางนั้นก็ไม่อยากจะให้พี่ชายบังเกิดความรู้สึกดีๆ กับพี่สะใภ้แล้ว แม้เพียงเล็กน้อยก็ไม่ได้ นั่นจะเป็นเงาไม้ดีในชีวิตแต่งงานของนางกับพี่ชายในภายภาคหน้า

นางจะไม่ยอมให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นเด็ดขาด

ขบคิดพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว วันเวลาต่อจากนั้นจางชิวจิ้งไม่กล้าไปที่เรือนปีกตะวันออกเพื่อก่อกวนหลี่เมิ่งซีอีก เพียงวางอำนาจบาตรใหญ่อยู่ในเรือนเขียวเขียว เบนความสนใจไปที่อี่เหนียงทั้งหลายแทน ข้าเร็วนางก็ต้องเป็นนายหญิงของเรือนแห่งนี้ ก่อนอื่นจะต้องทำให้อี่เหนียงทั้งหลายก้มหัวจำนวนต่อนางให้ได้ จางชิวจิ้งฉลาดมาก นางรู้ว่านางไม่อาจสร้างศัตรูขึ้นมาพร้อมกันทีเดียวห้าคน จะต้องดึงบางส่วนมาเป็นพวกก่อน เขียวจิววันรักใคร่หลี่อี่เหนียงกับจางอี่เหนียงมากที่สุดสองคนนี้เป็นภัยกับนางมากที่สุด การร่วมมือกับหวังอี่เหนียง เฉินอี่เหนียง และหงอวีจัดการพวกนางสองคนก่อนนั้น สำหรับนางแล้วถือเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด เมื่อตัดสินใจได้แล้ว จางชิวจิ้งเล่นบทสามก๊กในเรือนหลังกลั่นแกล้งจางอี่เหนียงกับหลี่อี่เหนียง ลืมไปเสียสนิทว่าที่เรือนหน้ายังมีนายหญิงอยู่อีกคน

ที่จางชิวไม่ไปก่อกวนหลี่เมิ่งซีมิใช่เพราะนางลืมไปแล้วจริงๆ และมีใช่เพราะว่านางยอมแพ้ แต่เป็นเพราะนางยังคิดหาหนทางดีๆ ไม่ออกเท่านั้น จึงยังไม่ริบจัดการกับอีกฝ่ายในตอนนี มีเวลาก็ค่อยๆ คิดไป นางจางชิวไม่เคยรู้จักคำว่ายอมแพ้อยู่แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรนางจะต้องไล่หลี่เมิ่งซีออกไปจากคฤหาสน์สกุลเขียวให้ได้ก่อนที่สายตาของเขียวจิววันจะสังเกตเห็นความงามของอีกฝ่ายเข้าเสียก่อน

จางชิวไม่มาก่อกวนเรือนปีกตะวันออก หลี่เมิ่งซียอมใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย หลายวันมานั้นนอกจากไปอยู่เป็นเพื่อนเหล่าไท่จวินแก่เหงาเวลาส่วนใหญ่ล้วนอยู่ในเรือนปีกตะวันออกอย่างสบายใจ นางไม่ออกไปไหน

ไม่ว่าที่เรือนหลังของเขียวจวินจะเกิดเรื่องใหญ่โตเพียงใด นางก็เพียงยิ้มมองดอกไม้ในลานผลิตบานและร่วงโรยเท่านั้น

พริบตาเดียวก็ถึงเทศกาลฉีเฉียว หลี่เมิ่งซีตื่นแต่เช้า ก่อนจะไปคารวะเหล่าไท่จวินและกลับเรือน เห็นหงอว์กับอี่เหนียงทั้งสี่รออยู่นอกห้องโถง

รอจนหลี่เมิ่งซีนั่งลงเรียบร้อยแล้ว ทุกคนจึงก้าวเข้ามาคารวะและยืนอยู่สองฝั่ง

หลี่เมิ่งซีมองซ้ายมองขวาก่อนเอ่ยว่า "วันนี้เป็นวันเทศกาลฉีเฉียว หายากที่สตรีอย่างเราจะมีเทศกาลเช่นนี้ อี่เหนียงทั้งหลายอย่ามัวแต่ยืนอยู่เลย นั่งลงเถอะ หงจู่ เตรียมเก้าอี้ให้อี่เหนียงทั้งหลายกับหงอว์ด้วย"

อี่เหนียงทั้งหลายฟังคำพูดนี้แล้วก็อึ้งไป เเงยหน้ามองสีหน้าของหลี่เมิ่งซี เห็นว่าอีกฝ่ายต้องการให้พวกนางนั่งจริงๆ หลังจากปฏิเสธครู่หนึ่งจึงนั่งลง

รอจนอี่เหนียงนั่งลงแล้ว หลี่เมิ่งซีมองหวังอี่เหนียงและเอ่ยถาม "ปีก่อนๆ เทศกาลฉีเฉียวของเรือนแห่งนี้มีกฎธรรมเนียมอะไรบ้าง"

"เรียนสะใภ้รอง ไม่มีกฎธรรมเนียมอะไรเจ้าคะ เหล่าไท่จวินมีจัดงานเลี้ยงภายในครอบครัวตอนกลางคืน เนื่องจากเป็นเทศกาลของสตรี แม้แต่อี่เหนียงยังได้รับเชิญให้ไปร่วมงานด้วย ส่วนคุณชายรองไม่ได้จัดงานเลี้ยงอะไรในเรือน แต่สาวใช้และบ่าวหญิงทั้งหลายจะรวบรวมเงินฉลองกันเองเล็กๆ น้อยๆ เจ้าคะ"

หลี่เมิ่งซีฟังแล้วลอบถอนใจอย่างอดไม่ได้ ก็กรรมรีนเริงในสมัยโบราณ

ช่างน้อยเหลือเกินจริงๆ แม้จะมีกลิ่นเป็นกิจกรรมสำหรับบุรุษทั้งนั้น มีนางพวกสตรีในเรือนถึงได้ว่างจนแก่งแย่งชิงดีกันทุกวัน หากพวกนางเป็นเหมือนสตรีในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เริ่มงานเก้าโมงเช้าเลิกงานห้าโมงเย็น ทั้งยังถูกนายจ้างสั่งให้ทำงานเกินค่าแรงอยู่บ่อยๆ อยู่ทำโอทีจนดึกดื่น คาดว่าคงไม่มีแรงมาทะเลาะกันแล้วกระมัง เรื่องนี้ทำให้นางอดคิดถึงไฟโป๊กเกอร์ในชาติที่แล้วไม่ได้ มีผู้สั่งให้บ่าวทำออกมา สอนอี่เหนียงทั้งหลายเล่นจะต้องเพิ่มบรรยากาศครึกครื้นได้มากแน่ นับดูแล้วมีอี่เหนียงอยู่สี่คนก็นั่งได้หนึ่งโต๊ะพอดี

คิดแล้วหลี่เมิ่งซี้ก็เงยหน้ากำลังจะสั่งหญิงให้ไปจัดเตรียม แต่กลับเห็นสายตาระตือรือร้นและโฉบหน้าที่เปี่ยมด้วยความหวังของหลี่อี่เหนียงกับจางอี่เหนียงเข้าเสียก่อน นางตกใจ หลายวันมานี้ทั้งสองคงลำบากเพราะจางอี่เหนียงไม่ยอม มองนางเช่นนี้หมายความว่าอะไร คิดจะผลักดันนางออกไปให้เป็นผู้เสียสละหรือ คำพูดที่มาถึงปากแล้วถูกเปลี่ยนเป็น "เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ทำตามธรรมเนียมของปีก่อนๆ แล้วกัน เพียงแต่นานๆ ที่จะมีเทศกาลของสตรีเรา อย่าเข้มงวดกับตนเองเกินไปนัก อี่เหนียงแต่ละคนหากชอบความรื่นเริงก็สังสรรค์กันภายในเรือนได้ ไม่ต้องเคร่งครัดกับกฎธรรมเนียมนักหรอก พวกเราเกิดมาเป็นสตรี ใช้ชีวิตไม่ง่ายเลย ข้าสั่งห้องครัวทำขนมฉีเจียว* ไว้แล้ว ประเดี๋ยวแยกย้ายกันแล้วจะแบ่งให้แต่ละเรือนนำกลับไป"

หลี่เมิ่งซี้พูดจบก็นึกถึงการตากเสื้อผ้าในเทศกาลฉีเจียว กำลังจะเอ่ยปากกำชับหวังอี่เหนียง หลี่อี่เหนียงกลับพูดขึ้นก่อน

* ขนมฉีเจียว คือขนมที่กินในเทศกาลฉีเจียว (ชีเจียว) เดิมเป็นผลไม้ที่แกะสลักเป็นรูปทรงต่างๆ ต่อมาหมายรวมถึงขนมที่ทำจากแป้งหรือน้ำตาลด้วย

"สะใภ้รอรอง วันก่อนคุณชายรอมอบแพรวอวีนจิ้นอย่างดีให้แต่ละเรือน
อนุเห็นว่าผ้าเนื้อดีขนาดนี้ ฐานะอย่างสะใภ้รอรองเท่านั้นที่คุณควรจะสวมใส่
อนุนำไปสวมจะเสียของเปล่าๆ จึงอดนอนอยู่หลายคืน เริงตัดเย็บ
ออกมาให้เสร็จก่อนเทศกาลฉีฉีเยว จึงนำมามอบให้สะใภ้รอรองเพื่อเป็น
การแสดงความกตัญญู สะใภ้รอรองลองดูว่าพอดีตัวหรือไม่ อนุฝีมือไม่ดี
ทำให้สะใภ้รอรองต้องขบขันแล้ว"

หลี่อี่เหนียงพูดพลาถสงส์ญญาณให้ไปจ๊วยกถาดในมือขึ้นมา จ๊อชิว
รีบเข้าไปรับและนำไปยื่นตรงหน้าหลี่เม็งชี่

หลี่เม็งชี่ยื่นมือไปเลิกผ้าที่คลุมถาดขึ้น หยิบเสื้อผ้าออกมาสะบัด
และกางออก เป็นชุดแพรวอวีนจิ้นสีเขียวยวราบัว คอเสื้อ ขอบแขนเสื้อ และ
ชายเสื้อล้วนปักลายดอกไม้และไปไม้้อย่างประณีต สอดรับกับดอกไปเหอ
ตรงหน้าอกที่ดูสงสงโดดเด่น มองปราดเดียวก็รู้ว่าทำอย่างตั้งใจ นางจึง
อดชื่นชมฝีมือเย็บปักของหลี่อี่เหนียงผู้นี้มีได้ เอ่ยว่า "หลี่อี่เหนียงฝีมือดียิ่ง
ลำบากเจ้าที่อุตสาหมีน้ำใจเช่นนี้ ข้าจะรับไว้แล้วกัน"

พูดพลาถสงส์ญญาณให้จ๊อชิวรับไว้ ขณะกำลังจะเอ่ยปาก
ก็เห็นจางอี่เหนียงก้าวขึ้นมา แล้วมอบปิ่นเงินจลุลายฝังไข่มุกให้นางคู่หนึ่ง
มองปราดเดียวก็รู้ว่ามามีราคาต่างวดไม่น้อย

หลี่เม็งชี่มองอี่เหนียงทั้งสองอย่างงุนงง ดวงอาทิตย์ไม่เพียงขึ้น
ทางทิศตะวันตกเท่านั้น ฝนสีแดงยังตกลงมาด้วย

ไม่ว่าอย่างไรล้วนเป็นน้ำใจของอี่เหนียงทั้งสองคน หลี่เม็งชี่จึงสั่งให้
จ๊อชิวเข้าไปรับมา จากนั้นก็สั่งให้จ๊อชิวตรวจวัดแก่ทั้งสอง

หวังอี่เหนียงกับเงินอี่เหนียงอืดอืดเล็กน้อย พวกนางไม่เคยคิดมาก่อนว่า

ต้องมอบของขวัญให้กับนายหญิงในวันเทศกาล ชดเชยตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว พวกนางได้แต่นั่งอยู่ตรงนั้นอย่างวางตัวไม่ถูก อึกอักอยู่นานจนหน้าแดงจางอื้เหนียงกับหลี่อื้เหนียงมองทั้งสองด้วยรอยยิ้มนิดๆ

หลี่เมิ่งซี้กวาดตามองรอบหนึ่งแล้วก็เข้าใจ ทว่านางทำเป็นมองไม่เห็น และพูดต่อ สั่งให้แต่ละเรือนนำเสื้อผ้าออกมาตาก จากนั้นจึงคุยถึงธรรมเนียมและเรื่องตลกในเทศกาลดีเฉี่ยวกับอื้เหนียงทั้งหลาย พูดคุยได้ครู่เดียวก็เห็นแม่นางน้อยทั้งสามแต่งกายเรียบร้อยเดินเข้ามา หลี่เมิ่งซี้เห็นแล้วจึงบอกให้อื้เหนียงทั้งหลายถอยออกไป กลับเรือนไปเตรียมตัวร่วมงานเลี้ยงฉลองภายในครอบครัวคืนนี้

เทียบกับอื้เหนียงทั้งหลายที่มีอุปนิสัยกล้าแล้ว หลี่เมิ่งซี้กลับชอบเด็กหญิงที่น่ารักสามคนนี้มากกว่า เวลาอยู่กับพวกนางมักทำให้ตนคิดถึงวัยเยาว์ที่มีความสุขเมื่อชาติที่แล้ว นั่นเป็นความสุขเพียงอย่างเดียวที่นางเก็บรักษาไว้ในใจในชาตินี้ แม้อื้เหนียงทั้งหลายจะแอบกำชับเด็กๆ ให้ระวังตัวเมื่ออยู่กับนาง แต่ภายใต้การหลอกล่อของนางนั้น ความห่างเหินและความหวาดระแวงที่เด็กๆ มีต่อนางก็จะฟุ้งออกมานับใบหน้าโดยไม่รู้ตัว คุณารักน่าเอ็นดูมากยิ่งขึ้น ทำเอาหลี่เมิ่งซี้อุทานในใจว่าช่างเป็นเด็กที่สอนได้โดยแท้ แน่نونว่าข้าไม่ได้ชักจูงให้ผู้เยาว์ทำผิดเพียงแต่สอนพวกนางให้รู้จักจริงใจกับผู้อื่นตั้งแต่เด็กเท่านั้น

บ่าวหญิงสูงวัยพาเด็กหญิงทั้งสามเข้ามาคารวะมารดาทีละคนและนั่งลงด้านข้างอย่างเรียบร้อย การใกล้ชิดกันในช่วงที่ผ่านมาทำให้เด็กทั้งสามไม่มีความอึดอัดเหมือนช่วงแรกที่เผชิญหน้ากับมารดาแล้ว พวกนางชอบมารดาที่เอื้ออารีผู้นี้จากใจจริง นางไม่เพียงงดมาดุดเทพธิดา มองแล้ว

ชวนให้รู้สึกสบายใจเท่านั้น แต่มารดายังเล่านิทานสนุกๆ ได้ด้วย ทั้งยังทำขนมอร่อยๆ เป็น เวลาพูดกับพวกนางน้ำเสียงมักจะอ่อนโยนนุ่มนวล บางครั้งยังโอบกอดพวกนางแนบอกรเบาๆ ด้วย ทำให้พวกนางรู้สึกถึงความอบอุ่น ความใกล้ชิด และความรักรักใคร่ของมารดาจากภายในจิตใจ มารดาที่ดีถึงเพียงนี้ ไม่รู้เหตุใดก็หนึ่งจึงต้องบอกว่านางนิสัยไม่ดีด้วยหาว่าจิตใจนางชั่วร้ายดุจร้ายผี เมื่อนางน้อยทั้งสามขบคิดเรื่องนี้อย่างไรก็ไม่เข้าใจ แต่จากสองตาและการสัมผัสด้วยตนเองของพวกนาง ทำให้หัวใจดวงน้อยของพวกนางค่อยๆ เกิดการต่อต้าน กระทั่งพวกนางเริ่มปิดกั้นทุกอย่างเกี่ยวกับมารดายามที่อยู่ต่อหน้าอึ้งหนึ่ง

เห็นบุตรสาวนั่งลงเรียบร้อยแล้ว หลีเมิ่งซีจึงสั่งให้จื่อชิวนำถุงผ้าใบเล็กใส่เครื่องหอมและผ้าเช็ดหน้าที่เตรียมไว้ก่อนแล้วออกมามอบให้ทุกคน แล้วสั่งให้สาวใช้ยกขนมและผลไม้เข้ามา บอกบุตรสาวทั้งสามว่าไม่ต้องสับสน ทั้งยังสอนเพลงสำหรับใช้ขับร้องในเทศกาลฉีเจียวให้พวกนาง

"ขอให้มือคล่องแคล่ว ขอให้รูปลักษณะโดดเด่น ขอให้เปี่ยมปัญญา ขอให้รูปโฉมงดงาม ขอให้บิดามารดาอายุยืนร้อยปี ขอให้พี่น้องอายุยืนพันหมื่นปี..."

ด้วยความเป็นเด็ก ไม่นานบรรยากาศก็คึกคัก เมื่อนางน้อยทั้งสามร้องเพลงกระโดดโลดเต้นอยู่ในลาน หลีเมิ่งซีเสียดายที่นางไม่อาจหลอมรวมตนเองกับความรู้สึกเหล่านี้ได้ ชั่วชีวิตนี้ไม่อาจสัมผัสกับความสุขอันบริสุทธิ์เช่นนี้ได้อีก

หลีเมิ่งซีสั่งให้จื่อชุนพาเด็กๆ เล่นแล้ว ส่วนตนเองก็พาจื่อชิวมาที่ห้องครัวด้านหลัง แม่ครัวเห็นสะใภ้รองเข้ามา ก็รีบบอกว่า "สะใภ้รอง

บ่าวทำตามคำสั่งของท่าน เตรียมขนมฉี่เฉียวเอาไว้แล้ว สะใภ้รอง
มีความคิดแปลกใหม่จริงๆ ลูกเล่นหลากหลาย บ่าวทำตามตามที่ท่านบอก
ไม่เพียงขนมมีสีสันสดใส รสชาติยังดีกว่าปีก่อนๆ ด้วยเจ้าคะ บ่าว
เตรียมวัตถุดิบตามที่ท่านสั่งไว้แล้ว ล้วนวางอยู่ตรงนี้ทั้งหมด สะใภ้รอง
ยังอยากจะทำอะไรอีกเจ้าคะ"

หลี่เมิ่งซีเดินไปดู สั่งให้ห้องครัวนำขนมฉี่เฉียวที่ทำเสร็จแล้ว
แบ่งใส่กล่องอาหาร นำไปมอบให้เรือนต่างๆ จากนั้นใช้วัตถุดิบที่ห้องครัว
เตรียมไว้แล้วลงมือทำขนมฉี่เฉียวด้วยตนเองกับจื่อชิว นางมีความสุข
เมื่อได้ลงมือเข้าครัวด้วยตนเอง มีเพียงเวลานี้เท่านั้นที่นางสัมผัสได้ถึง
กลิ่นอายของชีวิต...สัมผัสได้ถึงความจริงแท้ของชีวิต

หลี่เมิ่งซีสั่งให้คนนำน้ำตาลทรายขาวต้มในหม้อทำเป็นน้ำเชื่อม
จากนั้นผสมแป้งหมี่และงาลงไป ปั้นเป็นรูปดอกโบตั๋น ดอกบัว ดอกเหมย
ดอกกล้วยไม้ ดอกเบญจมาศ และลวดลายอื่นๆ หลี่เมิ่งซียังลงปั้น
รูปสัตว์ขนาดเล็กด้วย สุดท้ายทอดในน้ำมันจนเป็นสีเหลืองทอง ขนมฉี่เฉียว
ก็สำเร็จ นางสั่งให้คนแบ่งใส่กล่องอาหาร นำไปมอบให้เหล่าไท่จวิน
และแม่นางน้อยทั้งสาม ที่เหลือให้สาวใช้ยกตามหลังมาเพื่อจะนำกลับไปยัง
เรือนปีกตะวันออก

หลี่เมิ่งซีกินอาหารกลางวันเสร็จและจับหีบลับในเรือนปีกตะวันออก
ครู่หนึ่ง พอตื่นขึ้นมาก็เตรียมตัวไปร่วมงานเลี้ยงภายในครอบครัว
ตอนกลางคืน จื่อชิวคล่องแคล่ว เพียงครู่เดียวก็เกล้ามวยผมทรงไปเหอ
ให้นางเสร็จแล้ว ก่อนจะเลือกปั้นไข่มุกขลุ่ยลายดอกกล้วยไม้เสียบเฉียงๆ
ตรงจอนผม ม่านไข่มุกที่ถูกร้อยเป็นสายขยับไปมาตรงหน้าผากยามที่

หลี่เมิ่งซีเคลื่อนไหว อีกด้านจื่อซุนก็นำชุดผ้าตัวนขาววังสีแดงสดออกมาแล้ว หลี่เมิ่งซีเห็นแล้วมุ่นคิ้ว เอ่ยว่า "แค่งานเลี้ยงภายในครอบครัวเท่านั้น ไม่ต้องเอิกเกริกถึงเพียงนี้หรอก เปลี่ยนชุดเถอะ เอาชุดผ้าทอลายไปเหอสีฟ้าที่ข้าใส่เมื่อครั้งก่อนก็พอ ดูเรียบร้อยและสง่างามิฐานดี"

"ไม่ได้นะเจ้าคะสระไ้ร่อง แม้มีโชเทศกาลใหญ่อะไร แต่เนื่องจากเป็นเทศกาลของสตรี อี๋เหินยงทั้งหลายล้วนถูกเชิญมาร่วมงานด้วย โอกาสนี้สวมชุดสีแดงสดถึงจะขับเน้นฐานะของท่าน ทำให้อี๋เหินยงทั้งหลายรู้ว่าในเรือนแห่งนี้มีแต่ท่านเท่านั้นที่สวมสีแดงสดเช่นนี้ได้ พวกนางจะได้สำรวจมจิตรใจกันบ้าง"

"ชุดผ้าทอลายไปเหอสีฟ้าตัวนั้นดีแล้ว เร็วเข้า อย่าทำให้ข้าไปเข้าประตีย์วนายหญิงใหญ่จะจับผิดเอาได้" หลี่เมิ่งซีเหลือบมองจื่อซุนที่จ้องรักรักกัศิก่อนจะพูดโดยไม่เปิดช่องให้ได้แย้งใดๆ ในคฤหาสน์สกุลเซียวแห่งนี้สีแดงสดมิใช่สีของนาง

จื่อซุนเห็นหลี่เมิ่งซีมีท่าที่ยืนกรานจึงได้แต่ทำตามประสงค์ของนางอย่างจนใจ เก็บชุดสีแดงสดและปรนนิบัติหลี่เมิ่งซีเปลี่ยนชุด

แต่งตัวเรียบร้อยแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงให้จื่อซิวประคองนางก้าวออกจากประตูเรือนปีกตะวันออก อี๋เหินยงทั้งหลายรออยู่ข้างนอกนานแล้ว แต่ละคนล้วนแต่งหน้าเข้ม แต่งกายฉูดฉาด แม่นางน้อยทั้งหลายก็ถูกบรรจงแต่งองค์ทรงเครื่อง สวมเสื้อผ้าชุดใหม่และมีป่าวหญิงสูง้วยคอยดูแล

มองดูผู้อื่นแล้ว จากนั้นจึงก้มมองตนเอง ออกจะดูเรียบง่ายเกินไปสักหน่อย นางคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าอี๋เหินยงเหล่านี้จะให้ความสำคัญกับ

งานเลี้ยงภายในครอบครัวเช่นนี้ คงอยากเชิญฉายต่อหน้าเซียวจวิน ในงานเลี้ยงคืนนี้กระมัง นางลอบเสียใจที่ตนเองสะเพร่าไปหน่อย ลืมคิดถึงความคิดจิตใจของอี่เหนียงทั้งหลายที่ไม่ได้พบเซียวจวินมาหลายวัน เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับอี่เหนียงแล้ว นางก็ดูแปลกแยกจนเกินไป เช่นนี้ไม่ดีเลย คิดจะหมุนตัวกลับไปเปลี่ยนชุดที่มีสีสันกว่านี้อีกสักหน่อย แต่ก็รู้สึกจะทำอย่างนั้นดูเป็นการเสียหน้าเกินไป หากให้อี่เหนียงเห็นเข้า จะถูกหัวเราะเยาะเอาได้ ฝืนทำนางจึงชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินออกมาอย่างสุ่ม

หวังอี่เหนียงเห็นหลี่เมิ่งซีออกมา ก็รีบเข้าไปประคอง คนกลุ่มใหญ่ เดินออกจากประตูใหญ่ ช่างนอกเตรียมเกี่ยวไว้แล้ว ทุกคนแยกย้ายกัน ขึ้นเที่ยว มุ่งหน้าไปยังเรือนโชว์ดี

โดยทั่วไปงานเลี้ยงภายในของคฤหาสน์สกุลเซียวจะจัดในเรือนโชว์ดีของเหล่าไท่จวิน มีเพียงเวลาเลี้ยงแขกภายนอกเท่านั้นจึงจะจัดงานในเรือนรับรองแขกด้านนอก ตอนที่หลี่เมิ่งซีพาแม่สาวน้อยทั้งสามและคนอื่นๆ เข้ามา นางก็พบว่าจางชีวมาถึงแล้ว กำลังนั่งพูดคุยอยู่ข้างกายเหล่าไท่จวิน มองปราดเดียวก็รู้ว่าจางชีวตั้งใจแต่งตัวมาเป็นอย่างดี ดูงดงามมีเสน่ห์โดยแท้ อ่อนหวานยิ่งกว่าบุปผาเสียอีก

หลี่เมิ่งซีเดินนำอี่เหนียงทั้งหลายเข้าไปคารวะและนั่งลงอีกฝั่งของเหล่าไท่จวิน อี่เหนียงทั้งหลายกับหงอวี่ยืนอยู่ข้างหลังนาง หลี่เมิ่งซีมองดูจางชีวพลางคิด เหตุใดสตรีสัณยโบริภณจึงมีเวลาว่างทั้งวัน พวกนางชอบแต่งตัวถึงเพียงนี้เซียวหรือ แด่งานเลี้ยงภายในครอบครัวงานหนึ่ง ตอนนี้นักกลับกลายเป็นนางที่ไม่เข้าพวก ระวังลอบนึกเสียใจ คำพูด

ของเหล่าไท่จวินก็ลอยมา "วันนี้ซีเออร์ดูเรียบง่ายไปหน่อยนะ ไฉนจึงไม่แต่งหน้าแต่งตัวบ้าง เจ้าคูสิ แม่นางซีวแต่งออกมาได้งดงามเพียงใด!"

"เหล่าไท่จวินกล่าวถูกต้องแล้วเจ้าคะ หลานกำลังนึกเสียใจอยู่พอดี! เดิมยังคิดว่าเป็นเพียงเทศกาลของสตรี จึงออกมาโดยไม่ได้แต่งตัวสักเท่าไร คิดไม่ถึงว่าจะเป็งานใหญ่เช่นนี้ วันหน้าหลานจะระมัดระวังให้มากเจ้าคะ"

"เจ้านี้ะ ปกติไม่ชอบแต่งตัว อายุยังน้อยกลับให้ความรู้สึกเหมือนคนแก่คนหนึ่ง ควรจะสดใสกว่านี้ถึงจะถูก" เหล่าไท่จวินมองหลี่เมิ่งซีพลางถอนหายใจ

จางซีวคลี่ยิ้มงดงามให้หลี่เมิ่งซีและพูดจาเอาใจเหล่าไท่จวินเสียงอ่อนเสียงหวาน หลี่เมิ่งซีเพียงรับคำอยู่ข้างๆ อย่างระมัดระวัง

เวลานี้แม่นางน้อยทั้งสามจึงเข้าไปคลอเคลียข้างกายเหล่าไท่จวิน คำก็ทำนย่ำทวด สองคำก็ทำนย่ำทวด ซึงเอาความโดดเด่นของจางซีวไปในทันที

25

เหล่าไท่จวินกำลังพูดคุยกับแม่นางน้อยทั้งสาม นายหญิงใหญ่ ก็เดินเข้ามาโดยมีอิไท่ทั้งหลายคอยห้อมล้อม

หลี่เมิ่งซีรีบลุกขึ้นคารวะ จางชีวกก็ลุกขึ้นเช่นกัน แล้วเดินเข้าไป ต้อนรับอย่างอ่อนช้อย

นายหญิงใหญ่จึงมีอนางด้วยความรักใคร่ เดินไปคารวะเหล่าไท่จวิน และนั่งลง ทุกคนเข้ามาคารวะเหล่าไท่จวินทีละคน เวลาเดียวกัน บุตรสาวสองคนของคุณชายใหญ่เซียวซิงก็ถูกบ่าวหญิงสูงวัยพาเข้ามา หลังคารวะผู้ใหญ่แล้ว หลี่เมิ่งซีก็สั่งให้จื่อชวินนำถุงผ้าใบเล็กที่เตรียมไว้ออกมา แม่นางทั้งสองรีบยื่นมือมารับและขอบคุณ พวกเขาเห็นนายหญิงใหญ่ เข้ามาจึงขยับตัวออกจากเหล่าไท่จวินมาคารวะท่านย่า จากนั้นจึงจูงมือ พี่สาวสองคนของบ้านคุณชายใหญ่ เด็กทั้งห้าชวนกันไปเล่นอีกด้านหนึ่ง คุณชายสามเซียววอวินก็กลับมาจากสำนักศึกษาแต่หัววัน

หลังคารวะผู้ใหญ่แล้วเขาก็นั่งสนทนาเสียงเบาอยู่ในห้องโถง รอนายท่านใหญ่ กับเขี้ยวจวินกลับมา

เวลานี้นายท่านใหญ่กับเขี้ยวจวินหาหรือกันอยู่ในห้องหนังสือนอก ไหนเลยจะมีจิตใจล่องเทศกาล

"ท่านอารองออกหน้าสนับสนุนรัชทายาท? เรื่องนี้เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไร ไฉนบิดาจึงไม่บอกจวินเออร์ให้เร็วกว่านี้"

"เรื่องนี้ข้ากับท่านย่าเจ้าก็เพิ่งรู้ก่อนหน้านี้ไม่นาน ตอนนั้น จวินเออร์ป่วยอยู่ เกรงว่าหากให้เจ้าเป็นกังวลแล้วจะกระทบต่อการพักผ่อน ท่านย่าเจ้าจึงสั่งให้ปิดบังเจ้าไว้ก่อน อารองของเจ้าหลายปีมานี้ มีแต่ตำแหน่งทว่าไร้อำนาจ คงทนไม่ได้จึงไหว้วานให้คนใช้เส้นสายของ รัชทายาทอย่างลับๆ มอบตำแหน่งเจ้าเมืองหยางโจวให้เขา ตอนนั้น เดิมที่ข้ากับท่านย่าเจ้าคิดจะให้พระชายาจิ้งเพยช่วยหาตำแหน่งดีๆ ให้อารองของเจ้าเช่นกัน ระหว่างเตรียมการ ราชโองการส่งอารองของเจ้า ไปเป็นขุนนางท้องถิ่นกลับถูกประกาศออกมาเสียก่อน ตอนนั้นท่านย่าเจ้า ยังคิดว่าเป็นพระกรุณาธิคุณของฮ่องเต้ ยังดีใจอย่างมากอยู่เลย จวบจน ไม่นานก่อนหน้านี้ เยียนอ๋องได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อยๆ ครั้นเห็น สกุลโหวหยางสวามีภักดีกับเยียนอ๋อง ทั้งยังมีไทเฮาคอยสนับสนุน ขุนนางใหญ่ในราชสำนักจึงพากันสวามีภักดีเยียนอ๋องตาม มีแนวโน้ม จะเกิดการแย่งชิงตำแหน่งรัชทายาทขึ้น อารองของเจ้าถึงได้หวั่นใจ เขียนจดหมายมาเล่าความจริง บอกให้ข้ากับท่านย่าเจ้าเตรียมพร้อมไว้ ล่วงหน้า โจวอินพรอคพวกของรัชทายาทขอให้อารองของเจ้าแนะนำข้า ให้เขารู้จักหลายครั้ง แต่ก็ล้วนถูกข้าบ่ายเบี่ยงโดยอ้างว่างานยุ่ง กระนั้น

นี่ก็มีใช้แผนการรับมือในระยะยาว"

"इनท่านอารองจึงเลอะเลือนเช่นนี้ ที่สกุลเขียวของเราเจริญรุ่งเรือง มาจนบัดนี้ล้วนเป็นเพราะปฏิบัติตามคำสอนของบรรพบุรุษ การเปลี่ยนผ่าน อำนาจของฮ่องเต้ในแต่ละยุค สกุลเขียวล้วนไม่เคยมีส่วนร่วมในการแย่งชิง อำนาจของแต่ละฝ่าย สุดท้ายจึงได้รับพระกรุณาธิคุณจากฮ่องเต้พระองค์ใหม่ ทุกสมัย สกุลเขียวจึงสืบทอดมาได้จนถึงทุกวันนี้"

"จวินเอ๋อร์พูดถูก ตอนท่านยาเจ้าทราบข่าวนี้ก็แทบจะเป็นลมไปเช่นกัน ครั้งนี้พอจวินเอ๋อร์แต่งงาน อารองของเจ้าเกรงว่าท่านยาจะตำหนิจึงไม่กล้า กลับมา"

เขียวจวินเอ๋อ่ยว่า "พอหลี่จิ้นได้ยินว่าลูกหายดีแล้วจึงเชิญพวกเรา สี่คุณชายแห่งเมืองมิงหยางมารวมตัวกัน ต้องการเลี้ยงฉลองเรียกขวัญให้ เขาชวนอยู่หลายครั้ง แต่เพราะหลี่จิ้นเป็นที่ปรึกษาของรัชทายาทแล้ว ภายใต้อาณัติที่ไม่สงบในตอนี้ ลูกไม่อยากใกล้ชิดกับรัชทายาท มากเกินไปจึงปฏิเสธโดยอ้างว่าร่างกายยังไม่ฟื้นฟูดี คิดไม่ถึงว่าท่านอารอง จะออกหน้าสนับสนุนรัชทายาทอย่างโจ่งแจ้ง หากกล่าวด้วยใจเป็นกลาง รัชทายาทมีใจเมตตาเยี่ยมด้วยคุณธรรม ในยุคที่แผ่นดินสงบสันติเช่นนี้ สามารถเป็นฮ่องเต้ที่ดีพระองค์หนึ่งได้แน่นอน รัชทายาทอยู่ในตำแหน่ง มาหลายปีก็ไม่เคยมีเรื่องต่างพร้อย ทั้งยังเป็นทีโปรดปรานของฮ่องเต้จิ้นดี การสนับสนุนเขามีใช้การกระทำที่เกินเลย เพียงแต่เขียนอ้อมมีไทเฮา สนับสนุน ชุนนางที่มีอำนาจล้วนสวามิภักดิ์ต่อเขียนอ่อง ได้ยินบ่อยครั้งว่า คนผู้นี้จิตใจโหดเหี้ยมร้ายกาจ ไม่เคยปราณีผู้ที่คิดต่างจากตน สามารถ เป็นผู้ปกครองที่โดดเด่นในกสิยุคได้ หากเขียนอ่องเป็นฝ่ายได้เปรียบ

เขาไม่มีทางใจกว้างเหมือนรัชทายาทแน่ จะต้องลงมือกับพรรคพวกที่เหลื่ออยู่ของรัชทายาทอย่างเฉียบขาด ชูตราภอนโค่นทั้งหมด สถานการณ์ในราชสำนักเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ในชั่วพริบตา หากยังไม่ถึงท้ายที่สุด ใครจะกล้ายืนยันว่าชัยชนะนี้จะตกอยู่กับผู้ใด ท่านอารองไม่ควรด่วนเอาตนเอง เอาสกุลเชื้อของพวกเราไปผูกอยู่กับรถศึกของรัชทายาทเลยจริงๆ"

"จวินเออร์กักล่าวถูกต้องยิ่งนัก ก่อนหน้านี้ตอนชิงเออร์กักลับมา ข้าได้วางแผนกับเขาบางส่วนแล้ว เพียงแต่สกุลเชื้อเราเป็นเหมือนไม้ใหญ่ที่สูงตระหง่าน หากไม่มีแผนการอันยอดเยี่ยมมรดกม หากเขียนอ่องยึดอำนาจได้เมื่อไร หายนะของสกุลเชื้อวครั้งนี้อย่อมยากจะหลีกเลี่ยงได้หวังเพียงพระชาวยุจิงเพียงจะสามารถเจรจาประนีประนอม ให้สกุลเชื้อเราเหลือทายาทไว้สืบสกุลได้ก็นับเป็นความโชคดีครั้งใหญ่แล้ว เวรกรรมแท้ๆ"

ในห้องหนังสือเงียบไปครู่หนึ่ง เนินนานจึงได้ยินเสียงจวินพูด "ลูกรู้สึกมาตลอดว่าครั้งนี้ล้มป่วยอย่างแปลกประหลาด ตั้งแต่ร่างกายฟื้นฟูจึงให้คนสืบเรื่องเกี่ยวกับบุคคลและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องทั้งก่อนและหลังป่วยอย่างลับๆ แม้จะไม่พบเบาะแสะอะไร แต่กลับทราบข่าวอย่างหนึ่งเข้า นั่นคือพบเหมืองแร่ขนาดใหญ่ทางตอนใต้ ว่ากันว่าใหญ่กว่าเหมืองแร่เขาเทียนทงที่สกุลโหวหยางครอบครองอยู่หลายเท่าตัว พอถูกทราบข่าวนี้ก็สั่งให้คนปิดข่าวทันที หลายวันก่อนส่งกำลังคนหลายสายเดินทางลงไปแล้ว เตรียมตรวจสอบเรื่องนี้อย่างละเอียดเพื่อให้ได้ข้อมูลมาก่อนสกุลโหวหยาง บิดา มิสู้พวกเราใช้เหมืองแร่แห่งนี้ในการโยนหินถามทางใช้แผนยิงธนูดอกเดียวได้เหยี่ยวสองตัวดีหรือไม่ขอรับ"

"จวินเธอร์หมายความว่าอย่างไร"

"ตอนที่หลี่จั้นยังไม่ได้เป็นที่ปรึกษาของรัชทายาท พวกเรา เคยหารือกันถึงสถานการณ์ในราชสำนัก หลี่จั้นเคยบอกว่าฮ่องเต้ ทรงไม่พอพระทัยที่สี่สกุลสูงศักดิ์ควบคุมการค้าหลักของต้าฉีและ ลอบมีส่วนร่วมกับการแย่งชิงอำนาจของฮ่องเต้มากขึ้นทุกวัน จึงมี พระประสงค์ที่จะสนับสนุนสกุลใหม่ๆ ขึ้นมาคานอำนาจกับสกุลสูงศักดิ์ อย่างลับๆ ลูกจึงอยากใช้แผ่ฝ่ายบิดาของท่านย่า ตั้งนามแฝงว่าซ่งกวนจวิน และขอให้พระชายาจึงเพียงช่วยเจรจาขอสิทธิการขุดเหมืองแร่ทางตอนใต้ มาในนามของสกุลซ่งกวนโดยมีสกุลเซียวคอยสนับสนุนด้านการเงิน อยู่เบื้องหลัง เราสามารถใช้โอกาสนี้หยั่งเชิงพระประสงค์ของพระองค์ได้"

ข้อแรก ตามหลักแล้ววิถีการเหมืองแร่ของต้าฉีอยู่ภายใต้ การควบคุมดูแลของสกุลโหวหยางมาตลอด ครั้งนี้เมื่อพบเหมืองแร่แห่งใหม่ แล้วก็สมควรมอบให้สกุลโหวหยางเป็นผู้ควบคุมดูแล แต่หากฮ่องเต้จันตี้ ทรงมีพระประสงค์จะบ่มเพาะหัวอำนาจใหม่ขึ้นจริงๆ โอกาสที่พวกเรา จะได้สิทธิในการขุดเหมืองแร่ย่อมมากขึ้น ข้อสอง บัดนี้สกุลโหวหยาง สวามิภักดิ์เยียนอ่อง หากฮ่องเต้จันตี้ทรงมีพระประสงค์ที่จะสนับสนุน รัชทายาท เช่นนั้นสิทธิในการขุดเหมืองแร่ต้องเป็นของพวกเขาแน่ ฮวงเต้จันตี้ทรงทำเช่นนี้ อย่างน้อยก็สามารถลดอำนาจของเยียนอ่องได้ พวกเราสามารถขยี้โอกาสนี้แบ่งผลประโยชน์ส่วนหนึ่งมาจากสกุลโหวหยาง หากเป็นเช่นนั้นจริงละก็ บิดา ลูกยินดีหาวันเดินทางลงใต้ เริ่มต้นกิจการใหม่ ในนามของซ่งกวนจวิน โยกย้ายกิจการอาหารแห่งบางส่วนของสกุลเซียว ที่อยู่ทางตอนใต้ออกมา ใช้แผนการย้ายภูเขามหะเล เมื่อเป็นเช่นนั้น

วันหน้าหากรัชทายาทได้ขึ้นครองราชย์ยอมดีที่สุด แต่หากผู้ที่ขึ้นครองราชย์เป็นเยียนอ่อง トラบไตที่เขายังไม่อาจคว้าเส้นเลือดหลักของสกุลเซียวของเราได้ เขาย่อมไม่กล้าบุ่มบ่ามทำอะไรสกุลเซียว ได้แต่ยกเอาท่านอารองออกมาชู้เตือนสกุลเซียวเท่านั้น อย่างน้อยสกุลเซียวเราก็ยังไม่ต้องประสบหายนะถึงขั้นถูกกวาดล้างทั้งสกุล"

ฟังคำพูดของเซียวจวินแล้ว นายท่านใหญ่ตรัสตรองอยู่นาน ในที่สุดก็ผงกศีรษะ "จวินเออร์พุดมีเหตุผล นี่นับเป็นกลยุทธ์ที่ดีเยี่ยม เพียงแต่อีกไม่นานก็จะถึงวันที่แปดเดือนแปดวันเกิดของท่านยาเจ้าแล้ว จวินเออร์ก็อยู่จัดการธุระในเมืองฝิงหยางอีกสักพักก่อน ส่วนเรื่องเดินทางลงใต้ รอให้พ้นวันเกิดท่านยาเจ้าไปแล้วค่อยคิดอ่านวางแผน ฮ้องเต้จิ้นตั้ยังทรงอยู่ในวัยหนุ่มแน่นแข็งแรง เส้นทางนี้ยังอีกยาวไกล ไม่ต้องรีบร้อน"

"ลูกจะทำตามคำชี้แนะของบิดาขอรับ"

นายท่านใหญ่เงยหน้ามองท้องฟ้า นึกขึ้นได้ว่าวันนี้เป็นวันเทศกาลจีเฉียวเหล่าไท่จวินจัดงานเลี้ยงภายในครอบครัว ตอนเช้านายหญิงใหญ่กำชับเขาค้างแล้วครั้งแล้วให้กลับไปเร็วหน่อย เหล่าไท่จวินจะได้ไม่บ่น นายท่านใหญ่จึงรับเอ่ยว่า "แม้แต่หาหรือเรื่องงาน วันนี้ท่านยาเจ้าจัดงานเลี้ยงภายในครอบครัว บอกให้พวกเรารีบกลับไป ตอนนี้ก็เย็นมากแล้ว พวกเรารีบไปกันเถอะ ซิ่นซ้าเกินไปมารดาเจ้าเป็นได้บ่นอีกแน่ เรื่องข้างนอกนับแต่นี้ไปอย่าเอ่ยถึงอีกเมื่ออยู่ต่อหน้าเหล่าไท่จวิน คนเราเมื่อแก่ตัวย่อมรับแรงกดดันไม่ไหว ให้ท่านยาเจ้าได้อยู่กับลูกหลานอย่างมีความสุขก็นับเป็นการแสดงความกตัญญูอย่างหนึ่งแล้ว"

เซียวจวินรีบรับคำ เดินตามนายท่านใหญ่ออกจากห้องหนังสือ

บ่าวชายเดินนำพวกเขาชุดไปยังเรือนโชว์สี่ของเหล่าไท่จวิน ตอนที่ทั้งสอง
เข้าประตูไปก็ใกล้เวลาพลบค่ำแล้ว ทุกคนกำลังหิวกัน พอเห็นนายท่านใหญ่
กับคุณชายรองเข้ามาก็รีบลุกขึ้นคารวะ พุดคุยง่ายๆ ไม่ก็คำ เหล่าไท่จวิน
ก็สั่งตั้งโต๊ะ

เนื่องจากเป็นเทศกาลของสตรี เหล่าไท่จวินจึงอนุญาตให้
สะใภ้ทั้งหลายไม่ต้องคอยปรนนิบัติเป็นกรณีพิเศษและให้บ่าวหญิงสูงวัย
คอยปรนนิบัติแทน อี้เหียงกับอี้ไท่ทั้งหลายก็นั่งอีกโต๊ะหนึ่ง นั่งลงแล้ว
หลี่เมิ่งซีถึงได้พบว่าไม่รู้นายหญิงใหญ่จะใจจัดการหรือไม่ เหล่าไท่จวิน
นั่งตำแหน่งประธาน ขวามือเป็นนายท่านใหญ่ ซ้ายมือเป็นนายหญิงใหญ่
ตำแหน่งขวามือของนายท่านใหญ่เดิมที่ควรเป็นเซียวจวิน แต่กลับเป็น
เซียวจวินที่นั่งอยู่ตรงนั้น ถัดไปเป็นแม่นางน้อยทั้งหลายของคุณชายใหญ่
กับคุณชายรอง ส่วนจางซิวนั่งถัดจากนายหญิงใหญ่ เซียวจวินนั่งข้างจางซิว
เมื่อเป็นเช่นนี้หลี่เมิ่งซีจึงได้แต่นั่งอยู่อีกด้านของเซียวจวิน กลายเป็น
เซียวจวินอยู่ตรงกลางระหว่างนางกับจางซิว เหล่าไท่จวินเองก็ไม่ได้ว่าอะไร

จางซิวเป็นหลานสาวของนายหญิงใหญ่ เรื่องที่นายหญิงใหญ่
สนับสนุนจางซิวนั้นหลี่เมิ่งซีเองก็รู้ แต่ที่นางเดาไม่ถูกคือเหตุใดทำที่ที่
เหล่าไท่จวินมีต่อจางซิวจึงคลุมเครือถึงเพียงนี้

เนื่องจากมีเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่อยู่ งานเลี้ยงจึง
ไม่ได้มีการสังสรรค์ครื้นเครง หรือพุดคุยกันอย่างเต็มที่เหมือนที่หลี่เมิ่งซี
คิดไว้ก่อนหน้า ทุกคนเพียงแค่อินอาหารไปเสียบๆ โดยเฉพาะอี้เหียงและ
อี้ไท่ทั้งหลาย แม้จะพุดคุยก็เป็นการกระซิบเสียงเบา ไม่สนุกเอาเสียเลย

ดื่มสุรากินอาหารกันเสร็จ โต๊ะถูกยกออกไปแล้ว เหล่าไท่จวิน

จึงสั่งให้คนนำขนมจี๊ดเขียว น้ำชา สุรา เมล็ดแตง ถั่วลิสง และอาหารอื่นๆ ไปวางในสวนดอกไม้ สมแล้วที่เป็นสกุลสูงศักดิ์ แม้ไม่มีหลอดไฟ เหมือนยุคปัจจุบัน แต่ทั่วทุกมุมสวนล้วนมีโคมไฟส่องสว่างราวกับยามกลางวัน ทุกคนนั่งล้อมวง คุยถึงตำนานเทศกาลจี๊ดเขียวกันเสียงค่อย

เหล่าไท่จวินเห็นเด็กๆ ต่างสำรวจมาก บรรยากาศไม่ครึกครื้น แม้แต่น้อย จึงพูดกับนายท่านใหญ่ "เจ้าอยู่ที่นี้ เด็กๆ ล้วนไม่กล้าปล่อยตัว ตามสบาย เหน็ดเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว กลับไปพักผ่อนเถอะ! มีเด็กๆ อยู่เป็นเพื่อนซำก็พอแล้ว"

นายท่านใหญ่เหนื่อยแล้วจริงๆ ที่ยังอยู่ก็เพราะต้องการให้มารดา มีความสุข ฟังเหล่าไท่จวินพูดเช่นนี้ เขาจึงลุกขึ้นขอตัว นายหญิงใหญ่ ก็ขอตัวไปปรนนิบัตินายท่านใหญ่เช่นกัน

พอนายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่จากไป บรรยากาศในสวน ก็คึกคักขึ้นมาทันที โดยเฉพาะเชียววุ้นกับแม่นางน้อยทั้งห้าที่เริ่ม ทายปริศนาคำกันแล้ว

เชียวอิงบุตรสาวของคุณชายใหญ่ลุกขึ้นมาเอ่ยคำปริศนา "เส้นสายนับพัน เส้นด้ายนับหมื่น ตกลงในน้ำแล้วพลันหายไป"

เชียวซุนลุกขึ้นแย้งตอบ "แสงแดด"

เชียวอิงส่ายหน้า มีคนทายอีกสองคำก็ไม่ถูก หลี่เมิ่งซีเดาได้แล้วว่า เป็นอะไร แต่กลับนั่งเฉยไม่พูด นางคิดว่าเพียงนั่งฟังอยู่เฉยๆ ดีกว่า อย่าทำตัวโดดเด่นเป็นพอ

เชียววุ้นพูดเสียงดัง "สายฝน!"

ครั้นเห็นพี่เชียวอิงพยักหน้า เชียวซุนก็นึกเสียตายจนยำทำซัดใจ

"นั่นสิ ข้าคิดไม่ออกได้อย่างไรนะ ข้าจะตั้งปริศนาให้ทุกคนทายบ้าง ใครทายถูกจะได้ดอกไม้ดอกนี้ไป" เชี่ยวซุนพูดพลางหยิบดอกไม้ดอกหนึ่ง บนโต๊ะขึ้นมา

ทุกคนที่นั่งฟังอยู่หัวเราะครืน

รอนเจียงหัวเราะเสียง بلندแล้ว เชี่ยวซุนจึงเอ่ยว่า "ของสิ่งนี้ใหญ่ แต่เบา ท่องเฝ้าแกนกลาง"

เชียวจวินตะโกนเสียงดัง "โคมไฟ!"

เชียวซุนฟังแล้วย้ำเท้าไม่หยุด ชิงตาใส่ท่านอาสาม มือกำดอกไม้ดอกนั้นแน่นไม่ยอมมอบให้

เชียวจวินเข้าไปอุ้มเชียวซุนมานั่งตัก "ข้าช่วยซุนเออร์ตั้งปริศนาข้อหนึ่งแล้วกัน ปากแหลมยาว กัดหนึ่งคำ เดินหนึ่งก้าว"

เชียวจวินขบคิดอยู่นาน ก่อนจะส่ายหน้า เชียวซุนมองอาสามอย่างประกาศศัศิกตา เชียวจวินจึงใช้มือแยกปากตนเอง ทำหน้าทะเล้นใส่นาง

จางซิวเอ่ยปาก "เหล็กเสียบเนื้ออย่าง"

เชียวจวินส่ายศีรษะ จางซิวขมวดคิ้วนิ่งหน้า

เห็นทุกคนนิ่งเงียบ หลี่เมิ่งซีจึงอดพูดไม่ได้ "กรรไกร"

เชียวจวินฟังแล้วก็เหลือบมองนางและพยักหน้าเป็นการบอกว่าถูกต้อง

เชียวซุนเห็นบิดาพยักหน้าจึงยื่นดอกไม้ในมือให้มารดาพลางชิงตาใส่อาสามที่อยู่ด้านข้าง "มารดาทายถูก ดอกไม้นี้มอบให้ท่าน"

"ซุนเออร์เป็นเด็กดีจริงๆ" หลี่เมิ่งซียิ้มน้อยๆ ส่งสายตาให้จิวซิว

ไปรับดอกไม้มา

เห็นเชียวจวินผงศิระชะให้หลี่เมิ่งซีอย่างชื่นชม จางซีวก็ไม่ได้สบอารมณ์
อย่างมาก กลอกตารอบหนึ่ง พลันนึกขึ้นได้ว่าหลี่เมิ่งซีเดินหมากไม่เป็น
คิดว่าเพลงพิณ หมากล้อม ลายอักษร ภาพวาดนางก็คงไม่รู้เรื่องเช่นกัน
บุตรสาวพ่อค้าคนหนึ่งจะทำอะไรเป็นบ้างเล่า เกรงว่าคงทำเป็นแต่อาหาร
กระมัง หาไม่แล้วไฉนวันทั้งวันจึงเอาแต่วิ่งไปที่ห้องครัว การทายคำปริศนา
จางซีวไม่ถนัด ยามอยู่ต่อหน้าเชียวจวิน นางต้องเสริมจุดเด่นกลบจุดด้อย
ของตนเอง

คิดเช่นนี้แล้วนางจึงเอ่ยว่า "ค่าคืนที่เต็มไปด้วยบรรยากาศ
ของบทกลอนและภาพวาดเช่นนี้จะไม่มีการกลอนได้อย่างไร มิสู้พวกเรา
เอาคืนวันเทศกาลฉีเฉียวเป็นหัวข้อในการแต่งกลอนเป็นอย่างไร ทุกคน
แต่งคนละหนึ่งบท สุดทำยเลือกคนที่ชนะเลิศ พี่สะใภ้เพิ่งแต่งเข้ามาป็นี่
มาร่วมฉลองเทศกาลกับพวกเราเป็นครั้งแรก มิสู้ให้พี่สะใภ้เป็นคนเริ่ม
แล้วกัน!"

จางซีวเตรียมกลอนไว้หนึ่งบทแล้ว รอให้หลี่เมิ่งซีแต่งกลอนไม่ได้
นางค่อยยกกลอนของตนเองออกมา ต่อให้หลี่เมิ่งซีแต่งออกมาได้ส่งเดช
ก็เทียบกับกลอนของนางไม่ได้อยู่ดี การทำให้หลี่เมิ่งซีดูด้อยกว่าตน
ต่อหน้าทุกคนเช่นนี้ อย่างน้อยเหล่าไท่จวินกับพี่ชายจะได้รู้ว่า
บุตรสาวพ่อค้าคนหนึ่งจะเทียบกับนางจางซีวได้อย่างไร!

จางซีวพูดจบก็มองหลี่เมิ่งซีพลางคิดวาดฝัน

พอทุกคนได้ยินว่าแต่งกลอนก็ปลันกระตือรือร้น แม่นางน้อยทั้งหลาย
ถูมือไปมาอย่างตื่นเต้น ขาดเพียงไม่ได้กระโดดขึ้นมาเท่านั้น สาวใช้

ก็ออกไปเตรียมหมึกกับพู่กันแล้ว

เชียววุ้นพูดต่อ "ใช่ พี่สะใภ้รองยอดเยี่ยมทั้งการทำอาหารและแต่งคำกลอน คือนี่พี่สะใภ้รองจะต้องเป็นคนแรกที่คว่ำรางวัลใหญ่มาให้ได้ กระทั่งโยนกระเบื้องล่อหยก* ไปก็ไม่มีใครต่อได้"

ฟังคำพูดของเชียววุ้นแล้ว จางชิวก็ขมวดคิ้ว นางไม่ชอบให้ใครเอ่ยชมหลี่เมิ่งซีต่อหน้าเหล่าไท่จวินกับเชียวจวิน แม้แต่คำเดียวก็ไม่ได้

เชียวจวินเหลือบมองหลี่เมิ่งซี เขาไม่คิดเช่นกันว่านางจะแต่งกลอนเป็น แต่งงานกันมานาน หากนางแต่งกลอนได้คงแสดงฝีมือออกมาเพื่อประจบเอาใจเขานานแล้ว ยังจะรีรอจนบัดนี้หรือ แม้แต่เดินหากยังเดินไม่เป็น แล้วจะแต่งกลอนเป็นได้อย่างไร ฟังคำพูดของจางชิวแล้ว เขาก็นิ่งขมวดคิ้ว ลอบคิดว่าจางชิวทำเกินไปจริงๆ เห็นเชียววุ้นเออออตามไปด้วยจึงขึงตาใส่น้องชายอย่างขุ่นเคือง เชียววุ้นรู้ได้อย่างไรว่าหลี่เมิ่งซีแต่งคำกลอนได้ยอดเยี่ยม เห็นชัดว่าร่วมมือกันกลั่นแกล้งนางอยู่ ขณะขบคิดว่าจะช่วยหลี่เมิ่งซีแก้ไขสถานการณ์อย่างไร เสียงของจื่อชิวก็ดังมา "สะใภ้รองแค่พูดมาก็พอ บ่าวจะเขียนให้ท่านเองเจ้าคะ"

จื่อชิวรู้ฝีมือการคัดอักษรของสะใภ้รองของตนดี ด้วยเกรงว่าความจะแตกจึงรีบรับกระดาศ พู่กันกับหมึกที่สาวใช้ส่งให้ นำมาวางบนโต๊ะและหันไปมองสะใภ้รอง

เชียวจวินตัวตวยตายใส่จื่อชิวอย่างเย็นชา สาวใช้ผู้นี้ช่างไม่รู้อะไร ควรไม่ควรเสียเลย เวลานี้ไม่รู้จักปกป้องเจ้านายของตนยังจะมาเพิ่มความ

* โยนกระเบื้องล่อหยก เป็นสำนวน หมายถึงใช้ความคิดเห็นหรือผลงานที่ยังไม่โดดเด่นของตัวเองดึงดูให้ผู้อื่นแสดงความคิดเห็นหรือผลงานที่ดีกว่าออกมา

วุ่นวายอีก! ไม่รู้เหตุใดยามนี้เที่ยวจวินเห็นคนทั้งลานแล้วรู้สึกขัดหูขัดตาไปหมด เขาได้แต่นั่งหน้าทะมึนขมวดคิ้วมุ่นอยู่ด้านข้าง

หลีเม็งซีฟังคำพูดของจางชิวกับเที่ยวจวินแล้วขมวดคิ้ว นางแต่งกลอนไม่เป็นจริงๆ โดยเฉพาะกลอนตามหัวข้อเช่นนี้ ยิ่งต้องมีพวกท่วงทำนองและเสียงสัมผัสด้วยแล้ว นางที่เป็นคนยุคปัจจุบันเคยเรียนของพวกนี้ที่ไหนแล้ว

จางชิวเห็นหลีเม็งซีขมวดคิ้วแน่นก็ตีใจจนหัวใจดวงน้อยแทบจะกระดอนออกมา นางจ้องหน้าหลีเม็งซีด้วยดวงหน้าแดงเรื่อเพราะความตื่นเต้น รอให้อีกฝ่ายแสดงความขายหน้าออกมาเท่านั้น

หลีเม็งซีก้มหน้าคิด ก่อนจะคิดกลอนบทหนึ่งออกมาได้จริงๆ ชาติก่อนรู้สึกความหมายงมงายมาก นางจึงจดจำเอาไว้ แม้การลอกเลียนผลงานของผู้อื่นจะน่าละอาย แต่เวลาเช่นนี้ไม่อาจพูดถึงเรื่องมีหรือไม่มีคุณธรรมอีกแล้ว ดังนั้นจึงเอ่ยปากท่องออกมา "ก๊อนเมฆหลากรูปทรงดาวส่งความคิดถึง ข้ามผ่านสายธารสีเงินไกลโพ้น พบพานเพียงหนึ่งครา ในคำคืนฤดูสารท ล้ำค่ายิ่งกว่าเคียงคู่ทุกคืนวันแต่ไร้ใจ ความรู้สึกอ่อนโยนดุจสายน้ำ ยามได้พบกันดุจความฝัน ยามพรากจากมิอาจเหลียวมอง สะพานนกทางเขน ขอเพียงสองใจพันผูกนิจนิรันดร์ ไยต้องอยู่เคียงคู่ทุกวันคืน*!"

หลีเม็งซีท่องจบ จือชิวก็ตวัดพู่กันเขียนเสร็จพอดี

"ขอเพียงสองใจพันผูกนิจนิรันดร์ ไยต้องเคียงคู่กันทุกวันคืน! เนื้อหายอดเยี่ยมโดยแท้ เทียบกับบทกลอนของพี่สะใภ้รองแล้ว กลอนของ

* บทกลอน 'สะพานนกทางเขน ก๊อนเมฆหลากรูปทรง' ประพันธ์โดยจินกวน กวีสมัยช่งเหนือ เนื้อหาบรรยายถึงตำนานความรักระหว่างหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้าในเทศกาลฉีเจี๋ย

อวินเนอร์ข้างด้อยยิ่งนัก ทิ้งไปเสียดีกว่า!" เชี่ยวอวินฟังบทกลอนของ หลี่เมิ่งซีแล้ว เขาจึงฉีกบทกลอนของตนเองที่เขียนได้ครั้งหนึ่งทิ้ง มองหลี่เมิ่งซี ด้วยสีหน้าชื่นชม เขาเลื่อมใสที่สะใ้รองผู้นี้จากใจจริง น่าเสียดาย ไฉน นางจึงต้องมาอยู่กับพี่รองผู้ไม่รู้จักทะนุถนอมสตรีเช่นนี้ด้วย

เชี่ยวจวินตกตะลึงไปเช่นกัน เขามองหลี่เมิ่งซีด้วยสายตาชื่นชม เมื่อครู่เขาเองก็ร่างกลอนไว้ใใจแล้ว กำลังจะออกหน้าคือคล้ายสถานการณ์ ใ้ นาง ถึงอย่างไรหากนางแต่งไม่ได้ เขาเองก็ต้องเสียหน้าไปด้วย คิดไม่ถึงว่า เพียงชั่วพริบตา นางจะแต่งกลอนออกมาได้ อีกทั้งกลอนของเขายังดงาม ไม่ถึงหนึ่งในสิบของนางด้วยซ้ำ

ตอนที่เข้ามาในห้องโถงพร้อมนายท่านใหญ่ นั้น ท่ามกลาง หม่อมวลบุปผาเหล่านี้เพียงมองปราดเดียวเขาก็เห็นนางที่ไม่แต่งหน้าแล้ว ความเรียบง่ายของนางดูไม่เข้ากับบรรยากาศครึกครื้นในห้องนี้เลย แต่ก็เพราะความไม่เข้ากันนี้เองทำให้ในใจเขาเหมือนเห็นทิวทัศน์ อันเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่ง ดูคล้ายไปเหอบริสุทธ์สูงส่ง เติบโตขึ้น อย่างงดงาม ชูช่อตระหง่านอยู่ตรงนั้น เวลานี้ก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน เขาไม่เคยรู้มาก่อนว่านางเป็นสตรีเก่งกาจที่ปกปิดความสามารถของตนเองไว้

เขามองนางไม่ออกมากขึ้นทุกที สตรีที่ดูเหมือนหมอก ฝน และลมเช่นนั้น มักให้ความรู้สึกที่ต่างออกไปในช่วงเวลาที่ต่างกัน มีทั้งตื่นเต้นมีทั้งโกรธ มีทั้งคาดหวังมีทั้งอ้างว้าง ที่มากยิ่งขึ้นกว่ายังคงเป็นความปรารถนา ยาม เผลอญหน้ากับสตรีผู้นี้ เขาบังเกิดความรู้สึกที่ไม่อาจควบคุมสถานการณ์ได้

ยามนี้จางชิวขบเขี้ยวเคี้ยวฟันยิ่งนัก คิดไม่ถึงว่าตนจะเปิดโอกาส ใ้หลี่เมิ่งซีแสดงความโดดเด่นอย่างเต็มที่เสียได้ ครั้งนี้นับว่าปล่อยใ้ นาง

คว่ำรางวัลใหญ่ไปได้จริงๆ สายตาที่เขี้ยวจวินมองหลี่เมิ่งซีเหมือนมีดที่ปักลงกลางใจ ทำเอาตนอยากถลกหนังหลี่เมิ่งซีทั้งเป็น

ครั้นเห็นทุกคนทำหน้าที่เลื่อมใสหลี่เมิ่งซี จางซีวพลันตระหนกและรู้สึกว่าต้องรีบเบี่ยงเบนความสนใจของเขี้ยวจวินให้ได้ ไม่อาจปล่อยให้ทุกคนชื่นชมหลี่เมิ่งซีเช่นนี้อีกต่อไป

ยามนี้ไม่อาจแต่งกลอนได้แล้ว บทกลอนที่ตนเตรียมมานั้นด้อยกว่าของหลี่เมิ่งซี จางซีวกลอกตาไปมา เมื่อหัวข้อสนทนาเริ่มเบี่ยงเบนไป จึงเอ่ยว่า "พี่สะใภ้แต่งกลอนนับว่าไพเราะอยู่ แต่มีกลอนไร้พินก็เหมือนมีสุราไร้เพลง ไม่สนุกครึกครื้นเลยสักนิด ซีวเอ๋อร์จึงขอมอบบทเพลงหนึ่งให้ทุกท่าน เพื่อเสริมสร้างบรรยากาศ" พูดจบโดยไม่รอให้ทุกคนเอ่ยปาก จางซีวก็รับพินที่ปิงซินถืออยู่วางลงบนโต๊ะ ดีดสองสามทีเพื่อทดสอบเสียง ก่อนจะบรรเลงเพลงออกมา

ฝีมือบรรเลงพินของจางซีวยอดเยี่ยมโดยแท้ เพียงบรรเลงไม่นาน ก็ประสบความสำเร็จในการดึงความสนใจของทุกคนแล้ว รอบด้านพลันเงียบ มีเพียงสายลมอ่อนยามค่ำคั่นกับเสียงพินที่ไหลลื่นของจางซีวสะท้อนไปมาในอากาศ เขี้ยวจวินค่อยๆ หลงไหลไปกับเสียงพิน

หลี่เมิ่งซีเห็นเขี้ยวจวินฟังอย่างลุ่มหลง รู้สึกว่าผู้อื่นจึงจะเป็นคู่ที่เหมาะสมกัน นางอยู่ตรงนี้นับเป็นส่วนเกินโดยแท้ ยุ่งง่วนมาทั้งวัน นางเริ่มรู้สึกเหนื่อยล้าจึงลุกขึ้นเงียบๆ และบอกกล่าวกับเหล่าไท่จวิน เมื่ออีกฝ่ายผงกศีรษะอนุญาตแล้ว นางจึงค่อยพาจิวชิวกับคนอื่นๆ ถอยออกไปเงียบๆ

บทเพลงจบลงไปในเนิ่นนาน ทุกคนจึงได้สติ เอ่ยชมติดๆ กันว่าดี

แม้แต่เหล่าไท่จวินยังชมจางชิวไม่หยุดว่ามีไหวพริบและความสามารถ
จางชิวเห็นเซียวจวินผงกศีรษะขึ้นชม ในที่สุดนางก็พรัลมหายใจ ครั่งนี้
นางชนะแล้ว

กลิ่นหอมอ่อนจางซุมหนึ่งพัดมาปะทะจมูกของเซียวจวิน เขา
สูดดมที่หนึ่งและถาม "ซุนเอ๋อร์พกเครื่องหอมอะไรไว้กับตัวหรือ เหตุใด
ถึงได้หอมถึงเพียงนี้"

"บิดา เป็นของสิ่งนี้เจ้าคะ ภูผ้านี้มารดาเป็นผู้มอบให้ มีกลิ่นหอม
แปลกพิเศษ ซุนเอ๋อร์ไม่เคยพบเห็นมาก่อน ซุนเอ๋อร์ชอบมาก บิดา
ลองดมดูสิเจ้าคะ"

เซียวจวินรับภูผาจากซุนเอ๋อร์มาดม เป็นกลิ่นที่เขาไม่เคยพบเจอ
มาก่อน น่าจะเป็นกลิ่นหอมหลายกลิ่นผสมรวมกัน กลิ่นเจือจางคล้ายมี
คล้ายไม่มี เป็นกลิ่นบริสุทธิ์ที่ให้ความรู้สึกสงบมั่นคง

อันที่จริงเครื่องหอมที่หล่เมิ่งซีผสมให้พวกเด็กๆ มีฤทธิ์ทำให้หลับสบาย
อยู่แล้ว

เซียวจวินมีนิสัยชอบเครื่องหอมแปลกๆ วันนี้เมื่อพบเข้าแล้ว
เขาก็แทบอยากจะขอลงหอมจากบุตรสาวมาเป็นของตนเอง ซีเอ๋อร์
มีเครื่องหอมที่หอมถึงเพียงนี้กลับไม่นำมามอบให้เขา นางไม่รู้หรือว่า
เขาชอบกลิ่นหอมพวกนี้อยู่แล้ว คิดถึงกลิ่นหอมในกั๊วเมื่อวันก่อนที่ทำให้
เขาใจสั่น เมื่อหันไปมอง ไหนเลยจะเห็นเงาของผู้ที่มีใบหน้าเปล่าเปลือย
เป็นธรรมชาติอีกเล่า ในใจจึงอดรู้สึกผิดหวังไม่ได้ รวากับของสำคัญมาก
ชิ้นหนึ่งสูญหายไป

หลี่เมิ่งซีพาจื่อชิวกลับเรือนปีกตะวันออก เนื่องจากดื่มสุราเข้าไป นางจึงคร่ำครวญใจเล็กน้อย มองขนมจี๊ดเดียวที่ตัวเองทำกับมือ แล้วบังเกิดความคิด นึกถึงตำนานการอธิษฐานขอพร จึงสั่งให้พวกจื่อชิว ยกโต๊ะยาวออกมาตั้งในลาน ยกขนมจี๊ดเดียว น้ำชา และสุราออกมา ก่อนจะวางเชิงเทียนและกระถางธูป จากนั้นจึงจุดธูปเทียน สั่งสาวใช้ทั้งหลาย ให้ถอยออกไปและปิดประตูเรือน

หลี่เมิ่งซีหยิบเข็มกับด้ายที่เตรียมไว้ออกมา จับด้ายให้ตรงกับรูเข็ม หลับตาลงพลงอธิษฐาน "สวรรค์เบื้องบน ข้าหลี่เมิ่งซีไม่ขอความร่ำรวย ขอเพียงได้ออกจากคฤหาสน์สกุลเซียวอย่างปลอดภัย ขอให้ชาตินี้ได้พบคู่ครองที่ดี ได้ใช้ชีวิตเหมือนหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้า ทั้งชีวิตมีเพียงคนสองคน หากความปรารถนาเป็นจริงได้ ขอให้ร้อยด้ายเข้าเข็มในครั้งเดียว"

พูดจบก็ลืมตามองเข็มและด้าย

ว่างเปล่า!

ด้ายไม่ผ่านรูเข็ม หลี่เมิ่งซีตะลึงมองเข็มกับด้ายในมือ นางรู้สึกกลัดกลุ้มไปชั่วขณะหนึ่ง เศร้าใจเกินจะบรรยาย แม้นางจะเตรียมใจ ออกจากคฤหาสน์มาตลอด แต่นางรู้ว่าในยุคโบราณที่บุรุษสูงศักดิ์ สตรีต่ำต้อย อีกทั้งนางก็ถูกประทับตราสกุลเซียวแล้ว การจะออกจากคฤหาสน์สกุลเซียวนั้นย่อมเป็นเรื่องที่ยากแสนยาก

หรือว่าชีวิตนี้นางถูกกำหนดไว้แล้วว่าต้องอยู่กับตะเกียงและพระพุทธรูปตามลำพัง ในใจบังเกิดความสิ้นหวัง นางไม่ยินยอมหรอกนะ หลี่เมิ่งซีเห็นงนหนามมองท้องฟ้า เมื่อครู่ท้องฟ้ายังโปร่งโล่งเต็มไปด้วยดวงดาว

บัดนี้กลับมีเมฆครึ้มลอยล่อง บดบังจันทร์เสี้ยวไว้จนเลื่อนราง ความกดดันจากการต้องอยู่ในคฤหาสน์สกุลเซียวมานานจนกลายเป็นความเก็บกด พลันระเบิดออกมา โทสะพุ่งขึ้นสมอง นางมองท้องฟ้าพลาจตะโกนอย่างเดือดดาล "สวรรค์! ท่านตาบอดหรือไร ข้าหลี่เมิ่งซีเป็นเพียงวิญญาณเร่ร่อนดวงหนึ่ง เดินทางมายังตำหนักเพียงลำพัง ปราศจากญาติมิตร ถูกบังคับให้แต่งงานเสริมมงคลแทนลูกภรรยาเอก ในเมื่อสกุลเซียวมีคำสอนของบรรพบุรุษ ลูกอนุไม่อาจเป็นภรรยาเอกของประมุขสกุลเซียวได้ ข้าหาได้ตั้งใจจะฝ่าฝืน ยิงมิได้ปรารถนาความมั่งคั่งของสกุลเซียวขอเพียงวันใดที่ถูกหย่าแล้วข้ายังสามารถจากไปได้อย่างปลอดภัยสามารถหาคู่ครองที่ดีได้ ใช้ชีวิตผัวเดียวเมียเดียวไปชั่วชีวิตก็พอ คำร้องขอนี้มากเกินไปหรือ โฉนท่านจึงไม่อนุญาตเล่า!"

หลี่เมิ่งซีใช้นิ้วชี้ท้องฟ้าและคาดคั้น "สวรรค์เบื้องบน พระพุทธองค์ตรัสว่าสรรพชีวิตในโลกนี้เท่าเทียมกัน แล้วโฉนจึงมีคำกล่าวที่ว่าบุรุษแต่งใหม่ได้ ภรรยาอีกอาจมีสองสามี ในเมื่อคำสอนของบรรพบุรุษสกุลเซียวไม่ยอมรับข้า เหตุใดข้าจึงไม่อาจเรียกร้องขอการหย่าและไปหาคู่ครองใหม่ อะไรงั้น ขณะที่เขามีสามภรรยาสี่อนุได้ ข้ากลับต้องเฝ้าตะเกียงในอารามไปชั่วกับชั่วกัลป์ นี่คือโชคชะตาที่ท่านพูดถึงหรือเดิมที่ชายหญิงควรเท่าเทียมกัน แต่ท่านกลับทำให้บุรุษสูงศักดิ์สตรีต่ำต้อยต้องการเอาเปรียบสตรี ท่านไม่ได้ถูกสตรีเลี้ยงดูมาหรือ! สวรรค์! ไม่ยุติธรรมไม่เป็นกลาง ไม่เถรตรง ข้าหลี่เมิ่งซีไม่พอใจ ไม่ยินยอม ไม่ยอมรับ ในเมื่อวันนี้สวรรค์ไม่ทำตามคำขอของข้า ข้าหลี่เมิ่งซีสาบานว่าจะไม่เชื่อว่าสวรรค์มีตาอีก ชีวิตของข้าขึ้นอยู่กับข้า หาได้ขึ้นอยู่กับสวรรค์!"

ระหว่างร้องด่าอย่างโมโห ไม่รู้ว่าห้องฟ้ามีเมฆดำจับกลุ่มกัน ตั้งแต่เมื่อใด ภูเขา ก็มีสายฟ้าพาดลงมา เกิดเสียงดังครืนครวน ทำให้หลิเม็งซีที่กำลังโมโหได้สติ

ให้ตายสิ สวรรค์ นี่ท่านคงไม่คิดจะฆ่าข้าจริงๆ กระทบ! แค่นั้นไม่กี่คำเท่านั้น ข้าไม่ได้คบชู้จริงๆ สักหน่อย ท่านถึงได้ส่งสายฟ้ามาลงทัณฑ์ข้า!

สายฝนที่กระหน่ำเทลงมาดับเพลิงโทสะในใจหลิเม็งซี หัวใจนางค่อยๆ สงบลง หลิเม็งซียืนอยู่กลางสายฝนและพบว่าเวลาสวรรค์พิโรธนั้น น่ากลัวยิ่งกว่าคุณชายรองสกุลเขียวของนางมากนัก ทางที่ดีอย่าทำให้สวรรค์พิโรธเลยจะดีกว่า 'ข้อห้ามสตรี' ระบุไว้มิใช่หรือ 'ฝึกตนให้อ่อนน้อม โอนอ่อนหลีกเลี่ยงความรุนแรง'

หลังถูกลมฝนชะล้าง โทสะในอกของหลิเม็งซีก็สงบลง หัวใจนางเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น ทว่าการอธิษฐานขอพรในวันนี้ก็ได้กลายเป็นเงามืดที่ไม่อาจขจัดออกไปจากใจนางได้อีก

หลังเทศกาลฉีฉีเยวผ่านพ้นไป เชียวจวินที่ร่างกายฟื้นตัวเต็มที่แล้วก็ยิ่งง่วนกว่าเดิม เขามักออกจากบ้านแต่เช้าตรู่และกลับค่ำมืด จำนวนครั้งที่จางชีวมาเยือนเรือนเขียวเขียงก็ลดน้อยลง ยามที่มาก็มักจะสูบบุหรี่กับเหล่าอี่เหนียง

เมื่อเชียวจวินไม่อยู่เรือน จางชีวย่อมคร้านที่จะมาด้วย นางมักใช้เวลาส่วนใหญ่พะเน้าพะนอเอาใจเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่ ด้วยรู้ว่าการจะเข้ามาในคฤหาสน์สกุลเขียว สองคนนี้มีความสำคัญอย่างมาก

แม้จางชีวจะไม่มา แต่เชียวจวินก็ยังคงพักอยู่ในเรือนกลาง น้อยครั้ง

ที่จะไปต่างคืนที่เรือนต่างๆ วันนี้เซียวจวินกลับมาแต่หัววัน สั่งคนตามหลี่เมิ่งซีมาพบและให้นางจัดเตรียมสัมภาระ เขาจะออกจากบ้านประมาณหนึ่งสัปดาห์ หลี่เมิ่งซีไม่รู้จักจริงๆ ว่ายามที่คนโบราณออกจากบ้านนั้นต้องจัดเตรียมอะไรบ้าง นางไม่รู้ว่าในโรงเตี๊ยมยุคโบราณมีสิ่งของครบครันเหมือนในโรงแรมห้าดาวยุคปัจจุบันหรือไม่ แค่มองไปเช็กอินก็พอความเคยชินในชีวิตประจำวันของเซียวจวินนางยังไม่รู้ พอคิดจะซักถามสักหน่อย แต่เมื่อเห็นใบหน้าภูเขาน้ำแข็งของเขาแล้ว คำพูดที่มาถึงปากก็ถูกกลืนกลับลงไป สุดท้ายก็สั่งให้คนไปตามหวังอี่เหนียงมาและให้อีกฝ่ายไปจัดเตรียม

หวังอี่เหนียงฟังแล้วมองหลี่เมิ่งซีอย่างไม่เข้าใจ โอกาสอันดีที่จะได้ใกล้ชิดคุณชายรองเช่นนี้ ไฉนจะปล่อยให้ร้างจึงให้นางเป็นคนทำเสียได้

เซียวจวินออกเดินทางไกล เรื่องที่ติดค้างอยู่ในใจหลี่เมิ่งซีมานานก็กลับมาโลดแล่นอีกครั้ง นางอยากออกไปเดินเล่นนอกคฤหาสน์นานแล้ว เพียงแต่ยังไม่มีโอกาส เซียวจวินออกจากคฤหาสน์นานหลายวัน นี่เป็นโอกาสอันดีที่หาได้ยากยิ่ง!

26

หลี่เมิ่งซีตัดสินใจแอบออกจากคฤหาสน์สักครั้ง หลั้กๆ คืออยากไปเห็นร้านยาอี๋ซุนของตน พอเชียวจวินจากไป นางก็ใหญ่ที่สุดในเรือนคิดจะออกไปก็ไม่ยากแล้ว เพียงแต่ยากจะผ่านด่านของเหล่าไท่จวินไปได้ เนื่องจากเหล่าไท่จวินมักจะตามนางไปอยู่เป็นเพื่อนแก้เหงาอยู่บ่อยๆ หากเรียกหานางตอนที่นางออกไปข้างนอกย่อมไม่ดีแน่

สองวันนี้หลี่เมิ่งซีก็ลัดดกลุ่มใจ ขบคิดหัวแทบแตกก็คิดไม่ออกว่าจะหลบเหล่าไท่จวินออกจากคฤหาสน์อย่างไร ทำเอาพวกจื่อซิว จื่อซุนคิดในใจว่าพอคุณชายรองจากไปสะไภ้รองก็ว่าวุ่นใจ ลอบดีใจเมื่อคิดไว้ในที่สุดสะไภ้รองก็คิดได้เสียที่ รู้จักคิดถึงคุณชายรองบ้างแล้ว หากหลี่เมิ่งซีรู้ความคิดของพวกนางจะต้องเอาศิระชะไปโขกก่อนเต้าหู้นั้นนางถูกปรักปรำยิ่งกว่าได้ว้อเฮ้อเสียอีก

คงเพราะสวรรค์ถูกหลี่เมิ่งซีตำหนิจนตระหนักได้แล้ว รู้สึกว่า

ควรช่วยเหลือนางบ้าง หากไม่แล้วจะมีคำกล่าวที่ว่าสวรรค์คือลอยตามมนุษย์ ได้อย่างไร ขณะที่หลี่เมิ่งซีคิดหัวแทบแตกว่าจะหลบเลี่ยงเหล่าไท่จวิน ออกจากคฤหาสน์อย่างไรนั้น โอกาสก็มาถึง!

เนื่องจากพระชายาจิ้งเพยในวังประจวบเล็กน้อย ฮ้องเต๋จิ้นตี้ จึงทรงมีพระกรุณาอนุญาตให้เหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่เข้าวัง มาเยี่ยมเยียน ได้ยินเหล่าไท่จวินบอกว่าเข้าวังครั้งนี้สามารถค้างคืนในวัง ได้คืนสองคืน หลี่เมิ่งซีฟังแล้วก็ดีใจแทบแย่ ครั้งนี้ไม่เพียงเหล่าไท่จวินเท่านั้น ยังตัดนายหญิงใหญ่ออกไปด้วย นางตื่นเต้นจนนอนไม่หลับไปครึ่งคืน สั่งให้จื่อชิว จื่อซุนเตรียมสิ่งของตั้งแต่ตอนกลางคืน เพื่อจะได้แอบออกจาก คฤหาสน์

จื่อชิวมองหลี่เมิ่งซีอย่างเป็นกังวล "แบบนี้จะได้หรือเจ้าคะ ออกจากคฤหาสน์เป็นเรื่องใหญ่ คุณชายรองก็ไม่อยู่ พวกเราขออนุญาต เหล่าไท่จวินก่อนดีกว่าเจ้าคะ คฤหาสน์แห่งนี้มีสายตานิับริยคู่จับจ้อง อยู่นะเจ้าคะ"

"ขออนุญาตแล้วอย่างไร ยังไม่พูดถึงว่าจะได้ออกไปหรือไม่ แค่ว่าเรื่องที่ต้องมีปาวมากมายล้อมหน้าล้อมหลังก็ทำให้พวกเราไปร้านยาที่ไหน ไม่ได้แล้ว โอกาสครั้งนี้หายากยิ่งนัก ไม่ต้องสนใจอะไรมากมายแล้ว"

"แต่หลายวันนี้เหนื่อยทั้งหลายยังคงมาคารวะนายหญิงอยู่เรื่อยๆ นะเจ้าคะ ทั้งยังคอยประจบเอาใจท่าน หากท่านออกไปเช่นนี้ พวกนางหาท่านไม่พบ ยากจะรับรองว่าจะไม่สงสัย โดยเฉพาะแม่นางชิวผู้นั้น ไม่รู้วางหูตาไว้ในเรือนแห่งนี้มากน้อยเท่าไร จะต้องคอยจับตาดูท่านอยู่ เป็นแน่ รอให้ท่านพลั้งพลาดจะได้ฉวยโอกาสจัดการท่าน"

"ประเดี๋ยวให้จ๊อบตงไปบอกอี่เหนียงทั้งหลายว่าสองวันนี้ข้าไม่สบาย บอกพวกนางว่าไม่ต้องมาคารวะข้า ถึงอย่างไรหมูนี่ที่นี้ก็ถูกแม่ นางซิว ก่อกวนอย่างหนัก ประตู่เรือนปีกตะวันออกลงกลอนเป็นประจําอยู่แล้ว บอกจ๊อบซิวว่าพอพวกเราออกไปแล้วให้ลงกลอนประตู่ แล้วให้นาง หาสถานที่หลบซ่อนตัวด้วย"

"สะใภ้รอก แล้ว..."

"แล้วอะไรอีกเล่า อย่าพูดมากอีกเลย เตรียมการตามที่ข้าสั่งเถอะ ฟุ่งนี้ข้าจะปลอมตัวเป็นจ๊อบซิวออกจากคฤหาสน์กับเจ้า เตรียมเสื้อผ้าบุรุษ เอาไว้ด้วย ออกจากคฤหาสน์แล้วพวกเราจะปลอมตัวเป็นบุรุษ เดินอยู่ บนท้องถนนย่อมไม่มีใครจดจำได้"

จ๊อบซิวเบิกตาโต *เรื่องนี้สะใภ้รอกก็คิดออกมาได้?!*

เช้าวันต่อมา เนื่องจากต้องเข้าวัง เหล่าไท่จวินจึงออกจากคฤหาสน์ ตั้งแต่มยามอิน* หลี่เมิ่งซี้ส่งเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่เสร็จ กว่าจะกลับถึง เรือนเซียวเซียงก็เป็นยามเหม่าแล้ว พอเข้าไปในเรือนปีกตะวันออก นางก็จัดการกับตนเอง ก่อนอื่นใช้ยาที่เตรียมไว้ก่อนมาผสมกับน้ำ แล้ว นำมาล้างหน้า ทำให้หน้าแดงขึ้นเล็กน้อย ผิวกลายเป็นสีทองแดง เหมือนคนที่ตากแดด เช่นนี้เมื่อสวมเสื้อผ้าของบุรุษย่อมไม่สะดุดตา จนเกินไป จากนั้นให้จ๊อบซิวเกล้ามวยผมทรงสาวใช้ให้นาง เปลี่ยนมา สวมชุดของจ๊อบซิว ก่อนจะออกจากเรือนเซียวเซียงทางประตูข้าง รถม้า เตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว คนขับรถล้วนเป็นคนกันเอง รถม้าวิ่งไปยัง

* ยามอิน คือช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น.

ประตูดุหาสน์ ประตูชั้นในมีการเตรียมพร้อมไว้ล่วงหน้า ผ่านออกไปได้ โดยไม่เปลืองแรง ทั้งสองออกจากดุหาสน์แล้วมุ่งหน้าไปยังร้านยาอิซุโน บิดาสกุลหลักกับหลี่ตู้ลั่นรอรออยู่ที่นอกประตูนานแล้ว

หลี่เมิ่งซีลงจากรถ เยกหน้ามองไป เห็นเพียงตรงหน้าเป็นอาคารไม้ หลังเล็กสองชั้นหลังคาทรงเตี้ยชัน* รูปแบบชวนได้** หลังคาปูกระเบื้อง มันวาว สูงตระหง่านสง่างาม หน้าประตูปูพื้นด้วยอิฐก้อนสี่เหลี่ยม มีประตูบานใหญ่สีน้ำตาลผลึกแก้วคู่หนึ่ง บนบานประตูมีกลอนคู่ติดอยู่

ด้านขวาคือ 'ฟ้าประทานสรรพสมุนไพรมวยเหลือนมนุษย์'

ด้านซ้ายคือ 'ร้านยาที่มีคุณธรรมก่อเกิดทั่วแหล่งหล้า'

เหนือประตูมีแผ่นป้ายขนาดใหญ่ บนนั้นเป็นอักษรตัวใหญ่ บนพื้นสีน้ำเงินขอบเงิน เขียนว่า 'ร้านยาอิซุโน'

หลี่ตู้ฟอ ลูกก้าวขึ้นมาคารวะหลี่เมิ่งซี นางมาถึงร้านแต่เช้า ซึ่งยังไม่ถึงเวลาที่จะเปิดร้าน ประตูใหญ่จึงยังไม่เปิด สองพ่อลูกเดินนำ หลี่เมิ่งซีผ่านประตูข้างเข้าไป ลูกจ้างสองคนกวาดห้องโถงอยู่ เห็นหลงจู้ เขียวแขกสูงศักดิ์สองคนเข้ามาอย่างเคารพนอบน้อมก็รีบหยุดงานในมือ ก้าวเข้าไปคารวะ

หลี่เมิ่งซีส่งสัญญาณว่าไม่ต้องมากพิธี นางกวาดตามองร้านยา รอบหนึ่ง เห็นตรงข้ามประตูเป็นโต๊ะคิดเงิน บนนั้นมีลูกคิด สมุดบัญชี และของอื่นๆ สองข้างล้วนเป็นชั้นวางสินค้าที่แกะสลักจากไม้ บนชั้นวาง

* หลังคาทรงเตี้ยชัน เป็นสถาปัตยกรรมหลังคาของจีน มีลักษณะผสมผสานระหว่างหลังคาปั้นหย่าและหลังคาทรงจั่ว

** ชวนได้ เป็นชื่อระบบเสาและคานวัดที่นิยมทางตอนใต้ของจีน เสาแต่ละต้นจะวางค้ำหลังคาโดยตรง ไม่มีกาววางคานพาดผ่านเสา โดยเสาแต่ละต้นจะวางเรียงเป็นระยะห่างเท่ากันตามแนวลิขของอาคาร ระบบโครงสร้างหลังคาถูกสร้างจากการใช้คานวัดที่วางทะลุสอดผ่านเสาเพื่อเชื่อมเสาทั้งหมดเข้าด้วยกัน

มียาลูกกลอน แผ่นสมุนไพรวางเรียงราย ด้านหลังเป็นชั้นวางสินค้า ที่มีลักษณะเป็นลิ้นชักเรียงเป็นแถว เก็บยาสมุนไพรมานานชนิด ด้านซ้ายมือ ตรงข้ามประตูข้างเป็นบันไดไม้ ขึ้นบันไดไปเป็นระเบียบวงวน เดินไปตามระเบียบวงวนจะนำสู่ห้องโถงใหญ่ชั้นสอง หน้าประตูมีกลอนคู่ติดอยู่

ด้านขวาคือ 'มีคุณธรรมไม่พอดังมีชาติ'

ด้านซ้ายคือ 'สมุนไพรมนต์เดี่ยวอาจพลิกวิกฤตได้'

ตรงกลางเป็นคำว่า 'แขวนน้ำเต้า* ช่วยเหลือชาวประชา'

หลี่เมิ่งซีเดินตามหลี่ตู้พ่อลูกเข้าไปในห้องโถงใหญ่ชั้นสอง ห้องโถงใหญ่มีรูปแบบใกล้เคียงกับชั้นหนึ่ง แต่ตกแต่งประณีตกว่า นางเห็นแล้วพอใจมาก ลงจากชั้นสอง หลี่ตู้พาหลี่เมิ่งซีกับจื่อชิวไปที่ เรือนด้านหลัง เรือนด้านหลังกว้างใหญ่ ตรงข้ามเป็นห้องคลังสูงใหญ่ เรียงเป็นแถว สองฝั่งเป็นห้องขนาดเล็กเรียงราย แบ่งเป็นที่พักอาศัยและที่ปรุขยา หลี่ตู้เก็บห้องอย่างดีไว้ให้หลี่เมิ่งซีห้องหนึ่ง ส่งคนมาปิดกวาด ทำความสะอาดทุกวัน จะได้สะดวกเวลาที่นางมาพักอาศัยชั่วคราว

หลี่เมิ่งซีกับจื่อชิวเข้าไปพักผ่อนในห้องครัวหนึ่ง ล้างหน้าแต่งตัวง่าย ๆ และเปลี่ยนมาสวมชุดบุรุษก่อนจะออกมา หลี่ตู้พาพวกนางเดินชมเรือนหลัง พลังแนะนำอย่างละเอียด เวลานี้หลี่ตู้เรียกลูกจ้างในร้านมาจนครบแล้ว รอหลี่เมิ่งซีเปลี่ยนมาสวมชุดบุรุษเรียบร้อยแล้ว จากนั้นจึงแนะนำนาง ให้ทุกคนรู้จักด้วยฐานะของหลี่เมิ่งถาน หลี่ตู้บอกลูกจ้างทุกคนว่านี่คือ หลงจู่ใหญ่ของพวกเขา เจ้าของร้านยาฮูซุน เวลาส่วนใหญ่ล้วนเดินทางไป ท่องเที่ยวอยู่ข้างนอก น้อยครั้งที่จะกลับเมืองฝิงหยาง วันนี้นี้แค่กลับมา

* น้ำเต้าเป็นสัญลักษณ์ของยาและการรักษาโรค ร้านขายยาของชาวจีนจึงแขวนน้ำเต้าไว้เป็นสัญลักษณ์ ภายหลังคำว่า 'แขวนน้ำเต้า' มักใช้ยกย่องสรรเสริญหมอที่มีใจเมตตาช่วยเหลือผู้คน

ตรวจตราเท่านั้น หลีเม็งซีเอ่ยคำพูดให้กำลังใจและพูดถึงแนวทางในอนาคตของร้านยาที่ทุนแบบง่าย ๆ จากนั้นจึงให้ทุกคนแยกย้ายไปทำงาน ส่วนนางก็ไปห้องบัญชีกับหลีตู้ ซึ่งบิดาสกุลหลีรออยู่ที่นั่นแล้ว

ฟังบิดาสกุลหลีรายงานสถานการณ์การบริหารจัดการตลอดหนึ่งเดือนกว่าที่ผ่านมา ตรวจดูสมุดบัญชีคร่าว ๆ หลีเม็งซีอาศัยประสบการณ์ในชาติก่อน นำมาประยุกต์ให้เข้ากับสถานการณ์ของร้านยาในตอนนั้นแล้วเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปรับปรุง บิดาสกุลหลีเปิดกิจการร้านยามาชั่วชีวิต หลีเม็งซีพูดง่าย ๆ แค่นี้ก็ค้ำ เขาก็เข้าใจแล้ว ข้อเสนอทุกอย่างของนางล้วนตรงประเด็น เขาผงกศีรษะเห็นด้วยติด ๆ กันพลางคิดในใจหลักการง่าย ๆ เช่นนี้ โฉนดพวกเขาทำการค้ามาชั่วชีวิตกลับไม่ตระหนักยิ่งประหลาดใจที่สะใภ้รองผู้ไม่เคยย่างกรายออกจากเรือนกลับรู้เรื่องการค้านี้ได้ ทำให้เขายิ่งเลื่อมใสในตัวเจ้านายผู้นี้จนแทบจะลงไปกราบกรานนับแต่นี้ไปจะขอบูชานางประหนึ่งเทพเจ้า

หลีเม็งซีจัดการเรื่องทั้งหมดจนเสร็จสิ้น กำลังจะเอ่ยปากบอกวากลับคฤหาสน์ เเงยหน้าเห็นหลีตู้ฟ่อลุกทำท่าเหมือนจะพูดอะไรแต่ไม่พูดออกมา นางจึงถือโอกาสถาม "ยังมีอะไรอีกหรือ"

"สะใภ้รอง ตั้งแต่เปิดกิจการมา ยาที่ชั้นสองยังไม่มีเคยมีผู้ใดถามไถ่บ้างเลย บางครั้งมีลูกค้าขึ้นมาดูคนสองคน แต่พอเห็นราคาบ่าวยังไม่ทันพูดอะไรคนก็หมุนตัวจากไปแล้ว สะใภ้รอง ราคายาชั้นสองออกจะสูงเกินไปหน่อยหรือไม่ ตามความเห็นของบ่าว ถึงอย่างไรต้นทุนยาชั้นสองก็ไม่แพงนัก มีผู้ลดราคาลงมาหน่อย"

ราคายาลูกกลอนที่อยู่ชั้นสองนั้น เม็ดหนึ่งล้วนเป็นเงินหลายสิบ

หรือเป็นร้อยตำลึง ในตำลึงนับได้ว่าแพงมาก แรกเริ่มตอนเปิดกิจการร้านยา หลี่เมิ่งซีตั้งราคาขายขึ้นสองโดยนึกถึงราคาขายในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ซึ่งมีต้นทุนไม่เท่าไร แต่มักขายในราคาที่สูงลิ่ว นางจึงคิดทำตาม ยาที่ใช้ ต้นทุนแค่ไม่กี่ตำลึง แต่ถูกกำหนดราคาให้แพงกว่าต้นทุนหลายสิบเท่านี้ อีกทั้งยาถูกกลอนแต่ละชนิดล้วนทำออกมาในปริมาณน้อย กล่าวอย่างน่าฟังคือเป็นของหายากจึงล้ำค่า จุดประสงค์ก็เพื่อจะโกยเงินของ พวกขุนนางและชนชั้นสูงทั้งหลาย

ตอนที่หลี่ตู้พ่อลูกได้รับราคาขายที่จ๊อชิวส่งมาให้ต่างตระหนกตกใจ เจ้านายต้องการพาดกำไรอย่างงามถึงเพียงนี้เสีย เหลวไหลเกินไปแล้ว จะขายยาได้หรือ พวกเขาเคยโน้มน้าวเจ้านายให้ตั้งราคาใหม่ที่เหมาะสม อยู่บ่อยครั้ง คิดไม่ถึงว่าเจ้านายเพียงตอบกลับมาว่าไม่เป็นไร ให้เป็น ราคาเดิมนั้น ยินดีซื้อก็ซื้อ ถึงอย่างไรยาชั้นหนึ่งก็ราคาถูกย่อมมีคนซื้ออยู่แล้ว

ร้านยาที่หลี่เมิ่งซีเป็นคนเปิด หลี่ตู้พ่อลูกจึงได้แต่ทำตามคำสั่งเท่านั้น คิดไม่ถึงว่าตั้งแต่เปิดกิจการมาจนบัดนี้ ยาชั้นสองยังขายไม่ออกเลย! แม้ยาชั้นสองจะมีไม่มาก ต้นทุนไม่เยอะนัก แต่การเก็บสินค้าไว้เช่นนี้ สำหรับคนทำการค้าแล้วย่อมเป็นปัญหาที่ติดอยู่ในใจ ตามหลักเวลานี้ สมควรลดราคาขายออกไปได้แล้ว วันนี้หายากที่หลี่เมิ่งซีจะเดินทางมาที่นี้ สองพ่อลูกจึงคิดจะลองโน้มน้าวนางดู

หลี่เมิ่งซีฟังคำพูดของหลี่ตู้พ่อลูกแล้วขบคิดอยู่นาน นางจึง ลอบคิดในใจ ที่ยาชั้นสองไม่มีคนถามถึงเป็นเพราะชื่อเสียงของร้านยาที่ขุน ยังไม่โด่งดังพอ คนส่วนใหญ่ยังไม่รู้คุณค่าของยาซ้ำ รอให้ยาชั้นหนึ่ง เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายแล้ว ไม่ต้องห่วงว่าจะไม่มีคนสนใจยาชั้นสอง

ถึงเวลานั้นราคาสูงลิ่วของยาชั้นสองก็จะกลายเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่น มีแต่จะดึงดูดผู้คน ข้าจำได้ว่าหนึ่งเรื่องหนึ่งในชาติก่อนมีคำพูดติดปากที่ว่า...ไม่เอาของที่ดีที่สุด แต่เอาของที่แพงที่สุด! คนมีเงินมักเป็นเช่นนี้ อยู่แล้ว แต่ใรรมาของดีราคาถูกล้วนไม่ใช่ทางเลือกแรกๆ ของพวกเขา

คิดเช่นนี้แล้วจึงเงยหน้าพูดกับหลี่ตู้ "ไม่ต้อง ราคานี้แหละ ขายไปก่อน ข้าเร้วต้องมีคนสนใจแน่ ไท่กตงปลา ผู้สมัครใจติดเบ็ดเอง"

เห็นสองพ่อลูกมองนางด้วยสีหน้าฉงน รวากับหน้านางมีดอกไม้ ผุดขึ้นมาอย่างไรอย่างนั้น หลี่เมิ่งซีจึงแสวงทำเป็นมองไม่เห็น แนวคิดนี้ของนางต้องให้พวกเขาเข้าใจด้วยตัวเองเท่านั้น ยามนี้ก็ปล่อยให้สองพ่อลูกค่อยๆ ขบคิดต่อไปแล้วกัน

นางเดินไปหน้าชั้นวางสินค้าของชั้นสอง ตรวจสอบยาของตน จื่อชิวที่อยู่ด้านข้างก็อดไม่อยู่ เอ่ยถามว่า "สะใภ้รอง ไท่กตงคือใครหรือ เจ้าคะ"

ให้ตาย! หรือว่าต้าฉียังไม่มีการตั้งประวัติศาสตร์สมัยซางโจว* ไซ้แล้ว 'เฟิงเสินเหยียนอี่*** เป็นนิยายสมัยราชวงศ์หมิง คิดว่าก่อนเกิดต้าฉี ต่อให้มีสมัยซางโจวก็คงเป็นเพียงบันทึกประวัติศาสตร์ที่เป็นทางการเท่านั้น ลอบคิดในใจว่าตนเองสะเพร่า เห็นทีคงต้องหาโอกาสศึกษาประวัติศาสตร์ของต้าฉีเสียแล้ว วันหน้าจะได้ไม่ขายหน้าอีก

หลี่เมิ่งซีหมุนตัวอย่างสุขุม ไซ้พัดในมือเคาะศีรษะจื่อชิว เอ่ยว่า

* สมัยซางโจว (1600-221 ปีก่อนคริสต์ศักราช) เป็นชื่อเรียกรวมสมัยซาง โจวตะวันตก และโจวตะวันออก ไท่กตงหรือเจียงจื่อหย่าเป็นนักยุทธศาสตร์คนสำคัญของโจวเหวินหวังและโจวอู่หวัง ผู้นำในการก่อกำริบูรณะราชวงศ์ซางและสถาปนาราชวงศ์โจว

** เฟิงเสินเหยียนอี่ (Investiture of the Gods) เป็นนิยายจีนสมัยราชวงศ์หมิง เนื้อหาเกี่ยวกับตำนานภูตผีและเทวดาจีน ไท่กตงหรือเจียงจื่อหย่าเป็นหนึ่งในตัวละครหลักของเรื่อง

"ตอนนี้ข้าเป็นบุรุษ เจ้าต้องเรียกข้าว่าคุณชาย"

หลี่ตู่พ่อลูกแก้วแม้จะไม่เข้าใจความหมายของหลี่เมิ่งซี แต่เห็นนางมีท่าทียื่นกรานจึงได้แต่รับคำ ยังดีที่ยาชั้นหนึ่งราคาถูกคุณภาพดี แต่ละวันขายสินค้าออกไปได้หลายสิบตำลึง อีกทั้งกิจการยังดีขึ้นทุกวัน ถือเสียว่าไม่มีชั้นสองก็แล้วกัน ปลอ่ยให้เจ้านายทำตามใจชอบไป ขอแค่นางพอใจก็พอ

หลี่เมิ่งซีคิดถึงความเจริญก้าวหน้าทางการสื่อสารในชาติก่อน ต้าฉีแห่งนี้ไม่มีสิ่งเหล่านั้น การส่งจดหมายไปมาล้วนอาศัยคนส่ง ทั้งเปลืองเวลาและเปลืองแรงงานคนอย่างมาก นี่เป็นเรื่องที่ทำให้นางปวดหัวมาโดยตลอด ตอนนี้ร้านยาฮือซุนของนางเพิ่งเปิดกิจการ การค้ายังเล็กๆ จึงไม่มีใครใส่ใจเรื่องการสื่อสาร วันหน้าหากขยายกิจการ หากปลอ่ยให้จื่อชิววิ่งไปมาเช่นนี้ย่อมจะเกิดเรื่องได้ง่าย ความคิดหนึ่งจึงบังเกิดขึ้น นางคิดถึงพิราบสื่อสาร จึงสั่งหลี่ตู่ว่ามีเวลาให้ออกไปหาดูและซื้อนกพิราบพันธุ์ดีกลับมา หากคนฝึกฝน วันหน้าให้เอาไว้ใช้ส่งข่าวสาร

หลี่ตู่ฟังแล้วมองหลี่เมิ่งซีอย่างไม่เข้าใจ "คุณชาย ว่ากันว่าแม้แต่ชาวยุทธ์เท่านั้นที่ใช้นกพิราบรวบรวมข้อมูลข่าวสาร พวกเราเป็นคนนำมาค้าขายสุจริต จะใช้ของที่มิได้รับการยอมรับพวกนี้ได้อย่างไร บ่าวกำลังคิดว่าวันหน้าจะบ่มเพาะเข้ารับใช้ที่ไว้วางใจได้ให้มากขึ้นและส่งเข้าไปในคฤหาสน์สกุลเซียว หนึ่งในี่เพื่อทำงานให้คุณชาย สองเพื่อส่งข่าวสาร เช่นนี้คุณชายอยู่ในคฤหาสน์จะได้มีคนคอยช่วยเหลือดูแล"

หลี่เมิ่งซีฟังคำพูดนี้แล้วก็แทบจะเป็นลม คนโบราณช่างคร่ำครึเสียจริง ประโยชน์ของพิราบสื่อสารมีเพียงอย่างเดียวก็คือการส่งสาร

ยังต้องสนใจด้วยหรือว่าเป็นของที่ใครใช้ เหลือบมองหลังตู้แวบหนึ่ง แล้วเอ่ยว่า "ไม่ต้องกลัวจะเปลืองเงินหรอก จำไว้ว่าต้องเลือกพันธุ์ที่ดีที่สุด ซื้อมากลับมาให้มากหน่อย เรือนหลังของเรือนปีกตะวันออกของข้า กว้างขวางมาก เลี้ยงนกพิราบหลายๆ ตัวก็ไม่มีใครสงสัย ไข่แล้ว ซื้อมนและสัตว์ประเภทอื่นกลับมาด้วยแล้วส่งไปให้ข้าพร้อมกัน แบบนี้คนสกุลเขียว ย่อมคิดว่าข้าชอบสัตว์พวกนี้"

เวลาหนึ่งวันผ่านไปโดยไม่รู้ตัว จือชิวเห็นว่าพ่นยามเฉิน* มาแล้ว เกรงว่าค่าแล้วจะเกิดเรื่องจึงเอ่ยเตือนอยู่ข้างๆ ว่าควรกลับได้แล้ว

หลี่เมิ่งซีเงยหน้ามองท้องฟ้าพลางถอนหายใจ เร็วถึงเพียงนี้เชียว นางยังอยากจะไปเดินเล่นที่ตลาด แต่วันนี้คงเป็นไปไม่ได้แล้ว นางกำขับเรื่องสำคัญกับหลี่ตู้อีกเล็กน้อย ก่อนจะเปลี่ยนเสื้อผ้า เดินออกจากประตูหลังรถม้าจอดรออยู่หน้าประตูนานแล้ว นางกับจือชิวขึ้นรถม้ามุ่งหน้ากลับ คฤหาสน์สกุลเขียวอย่างราบรื่น

จือชุย่ำกับจือตงรออยู่นอกประตูชั้นในนานแล้ว พวกนาง ทำท่าหลบๆ ซ่อนๆ ระวังตัว

หลี่เมิ่งซีลงจากรถม้าเข้าไปในเรือนปีกตะวันออกโดยไร้อุปสรรค พอเข้าไปในห้องทิศเหนือ จือชิวก็ทรุดฮวบลงบนเก้าอี้กลมอย่างอ่อนแรง ลูบอกพลางพูดว่า "สวรรคต์คุ้มครอง ในที่สุดก็กลับมาอย่างปลอดภัย วันนี้บ่าวออกสิ้นขวัญแหวนทั้งวัน"

หลี่เมิ่งซีมองค้อนนาง "เป็นเพราะสะไกรของเจ้าคาดการณณ์แม่นยำ จึงไม่เกิดเรื่องต่างหาก เกี้ยวอะไรกับสวรรคต์ด้วยเล่า!"

* ยามเฉิน คือช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น.

จ๊อซิวเหลือบมองสะใภ้รองของตน สายหน้าอย่างจนใจ สะใภ้รองผู้นี้ไว้ระเบียบกฎเกณฑ์มากขึ้นทุกวัน ภายนอกดูนอบน้อมเชื้อฟัง ใฝ่ไม่ตกลงมายังกลัวจะหล่นใส่ศีรษะ ทว่าสิ่งที่แอบทำลับหลังนั้นล้วนน่าตระหนกตกใจทั้งสิ้น ตอนนี้อยิ่งหนักกว่าเดิม กระทั่งสวรรค์นางก็ไม่เคียดแล้ว ลำบากพวกนางที่เป็นบ่าวต้องคอยวิตกกังวลตามไปด้วย

หลี่เมิ่งซีก้าวเข้ามาตบๆ ตัวนาง "ลูกขึ้นๆ รีบเตรียมตั้งโต๊ะได้แล้ว กินอาหารเสร็จพวกเราจะได้หารือกันว่าพรุ่งนี้จะไปเที่ยวที่ไหนดี"

จ๊อซิวซึ่งตามองหลี่เมิ่งซีจนลูกตาแทบจะถลนออกมา "ยังจะออกไปอีกหรือเจ้าคะ! สะใภ้รอง หัวใจของบ่าวไม่แข็งแรงนะเจ้าคะ!"

"กว่าเวลาไท่จวิน นายหญิงใหญ่จะกลับมาอีกวันมะรืนโน่นนี่เป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่ง ยามนี้เจ้าก็ควรรีบไปตั้งโต๊ะเถอะ!" หลี่เมิ่งซีปลอบจ๊อซิวอย่างอ่อนโยน

จ๊อซิวดูดวงตาอ่อนโยนไร้พิษภัยของหลี่เมิ่งซีกล่อมจนหลงเคลิ้มไปแล้วจริงๆ เห็นแววตาอ่อนหวานของหลี่เมิ่งซีแล้วความห้าวหาญพลันบังเกิด นางตบอกตนเอง "สะใภ้รอง พรุ่งนี้ต่อให้ต้องปิ่นภูเขาดาบลงกระทะน้ำมัน บ่าวก็จะไปกับท่านเจ้าคะ!"

จ๊อซิวพูดพลางหมุนตัวเดินออกไป ไม่ทันสังเกตเห็นแววเจ้าเล่ห์ในดวงตาหลี่เมิ่งซีกับใบหน้าทีคลี่ยิ้มชั่วร้าย ในที่สุดจ๊อซิวก็ถูกซ้ำชักนำให้เสียคนจนได้!

เช้าตรู่วันต่อมา จ๊อซิวกับหลี่เมิ่งซีออกจากคฤหาสน์และตรงดิ่งไปที่ประตูหลังของร้านยาอิ๋นซุน หลี่ตู้อรอนานแล้ว ทักทายง่ายๆ สองคำ

ก่อนจะพาทั้งสองเข้าไปในเรือนหลัง เปลี่ยนชุดบุรุษในห้อง จากนั้น หลี่เมิ่งซี้ก็ให้รถม้ารออยู่ที่ร้านยาอิ๋นซุน ก่อนจะออกจากประตูหลังมาพบกับ จื่อชิวและเดินเท้าไปตลาด

จากการแนะนำของจื่อชิวเมื่อวาน หลี่เมิ่งซี้จึงได้รู้ว่า สถานที่ขึ้นชื่อมากที่สุดสองแห่งในเมืองผิงหยาง แห่งหนึ่งคือวัดจิ้งอวี่น อีกแห่งหนึ่งคือเขาหลู่ต้ง ขบคิดอยู่นาน สุดท้ายก็เลือกไปที่เขาหลู่ต้ง เทียบชม ทัศนียภาพธรรมชาติของตำบิลักหน่อย ส่วนวัดจิ้งอวี่น ซาติก่อนนางเคยไป วัดเช่าหลิน วัดไปหมา วัดตำเจาะอะไรพวกนั้นมาแล้ว ไม่ไปวัดก็ไม่เป็นไร โอกาสมีเพียงครั้งเดียว ย่อมต้องเลือกสิ่งที่ดีที่สุดก่อน

ว่ากันว่าเขาหลู่ต้งนี้วิเวทศรัทธา เจิดจรัสดุจดังเมฆหลากสี กลางเขาเป็นทะเลเมฆ ขึ้นชื่อเรื่องต้นสนรูปร่างแปลกตา ก้อนหิน รูปทรงประหลาด และทะเลสาบ กล่าวกันว่ามองจากที่ไกลแล้ว จะเหมือนกระถางสำริดใบใหญ่ สองข้างดูเหมือนเขากวาง จึงได้ชื่อว่ เขาหลู่ต้ง* ทำเอาหลี่เมิ่งซี้ก็ถึง 'หลู่ต้งจี้**' ของจินยงในซาติก่อน 'ไม่รู้ว่ เขาหลู่ต้งแห่งนี้มีตำนานการแย่งชิงบัลลังก์ด้วยหรือไม่ นางจะต้องไป เปิดประสบการณ์สักหน่อยแล้ว'

เขาหลู่ต้งอยู่ห่างจากเขตชุมชนเป็นระยะประมาณหนึ่งชั่วยาม ทั้งสอง จึงเช่ารถม้าในเขตชุมชน แล้วมุ่งหน้าไปที่เชิงเขา หลี่เมิ่งซี้ลงจากรถม้า ทอดสายตามองไปไกล เห็นเพียงยอดเขาไกลโพ้นมีเมฆหมอกวนเวียน ไม่จางไป เห็นยอดเขาบ้างไม่เห็นบ้าง คล้ายยอดเขาแทงขึ้นไปถึง ก้อนเมฆดูสูงตระหง่าน ขณะเดียวกันก็เหมือนภาพขุนเขาและสายน้ำ

* ลู่ แปลว่า กวาง ต้ง หมายถึง กระถางรูปขนาดใหญ่ มีสามขา

** ลู่ต้งจี้ เป็นนิยายกำลังภายในของจินยง (กิมย้ง) ที่คนไทยรู้จักกันในชื่อ 'อุ้ยเสี่ยวป้อ'

ที่วาดจากหมึกที่มีทั้งส่วนเข้มและจางกระจายอย่างเป็นสัดส่วนคลี่กาง
อยู่ตรงหน้า หลี่เมิ่งซื่อตรูสึกอารมณ์ดีไม่ได้ นางเห็นบนเขามีศาลาอยู่
จึงค่อยๆ ไต่บันไดหินขึ้นไปกับจื่อชิว

"สระในไร่อง ถึงศาลาพักผ่อนข้างบนก็สามารถมองเห็นทะเลสาบลู่อิ่ง
ที่อยู่ข้างล่างได้แล้ว ส่วนบริเวณริมทะเลสาบจะมีต้นหลิว ทั้งยังมี
ระเบียบทางเดินยาว สุดปลายระเบียบทางเดินจะเป็นศาลาที่มีป้ายหิน
กลางทะเลสาบมีดอกบัว ปีก่อนบ่าวเคยมาที่นี่กับพี่ชายครั้งหนึ่ง นี่เป็น
ครั้งที่สองที่มาเจ้าคะ"

หลี่เมิ่งซื่อใช้พัดเคาะศีรษะจื่อชิว "จำไว้ เรียกข้าว่าคุณชาย
ยามเมื่อป็นถึงยอดเขาสูงสุด เขาอื่นๆ ก็ล้วนเล็กกลง พวกเราขึ้นไปที
ศาลาพักผ่อนบนยอดเขาทั้งเถอะ! ทั้งสามารถพักผ่อน และยัง
ได้มองทิวทัศน์งดงามรอบด้าน จากนั้นค่อยไปเที่ยวทะเลสาบ ทิวทัศน์
ที่งดงามดูจุภาพวาดเช่นนี้ วันเดียวจะเที่ยวพอได้อย่างไร วันหน้า
ออกจากคฤหาสน์สกุลเซียวแล้ว ข้าจะต้องมาพักที่นี่สักสองสามวันให้ได้
ค่อยๆ ชื่นชมธรรมชาติ"

"เจ้าคะ คุณชาย" จื่อชิวมองหลี่เมิ่งซื่ออย่างสนใจ สระในไร่องของนาง
ถือเอาการออกจากคฤหาสน์เป็นเรื่องใหญ่ในใจแล้วจริงๆ แต่เวลานี้
นางไม่อาจโน้มน้าวอีกฝ่ายให้เปลี่ยนใจได้ ได้แต่ถอนหายใจในใจ

ในที่สุดทั้งสองก็มาถึงที่ศาลา หลี่เมิ่งซื่อฟังระเบียงสูง มองทิวทัศน์
ทะเลสาบเบื้องล่างที่งดงามดูจุภาพวาด อดรู้สึกปลอดภัยไปรงใจไม่ได้
จึงทอกลงออกมาเสียงดัง "อรุณรุ่งมาเยือน ไม่มีคำว่าเช้าเกินไป
ย่ำฝันหญ้าเสาะแสวงหาทั่วพงไพร เพียงทิวทัศน์ที่นี้งามล้ำ"

"อ่าๆ... ย่ำฝ่ามือเสาะแสวงหาทั่วพงไพร เพียงทิวทัศน์ที่เฝ้ามองล้า
กลอนดี... กลอนดี ทิวทัศน์งดงามย่อมคู่กับบทกลอนไพเราะ คุณชายสำนวนดี
ยิ่งนัก"

หลี่เมิ่งซีกับจื่อชิวหันไปมองพร้อมกัน เห็นคุณชายอายุราวยี่สิบปี
คนหนึ่ง สวมชุดคลุมยาวสีฟ้าฉวาล สีระชะสวมเกี้ยวหยก มือถือพัดจีบ
โบกเบาๆ กำลังก้าวขึ้นบันไดมา ชุดคลุมยาวหลวมพลิ้วไหวกลางสายลม
ขับเน้นให้ยิ่งดูมีเสน่ห์ รอบตัวแผ่กลิ่นอายสูงศักดิ์สง่างามออกมา ทำให้
คนอดรู้สึกเลื่อมใสไม่ได้ ช่างหลังมีคนที่แต่งกายด้วยชุดบ่าวติดตามมา
สองคน

ช่างเป็นคนหนุ่มหน้าตาดีท่วงท่าสง่างามคนหนึ่ง! หลี่เมิ่งซี
ที่ชาติก่อนชื่นชอบหนุ่มหล่อสาวงามเป็นพิเศษตาเป็นประกายทันใด
เชียวจึงนึกจัดว่าหล่อเหลามีเสน่ห์แล้ว แต่รอยยิ้มอบอุ่นประหนึ่งฤดูวสันต์
ของคนผู้นี้กลับดูเจริญตาเจริญใจกว่าใบหน้าภูเขาน้ำแข็งของเขามาก

คุณชายในชุดคลุมยาวเข้ามาในศาลา ทันทีที่เงยหน้ามองไป
เขาก็ลอบตกใจ ใต้หล้านี้มีเด็กหนุ่มรูปโฉมงดงามถึงเพียงนี้ด้วยหรือ
เขาอดนึกถึงคากลอนท่อนหนึ่งไม่ได้ 'คนงามประหนึ่งหยก' เด็กหนุ่มตรงหน้า
ช่างงดงามประหนึ่งหยกโดยแท้! เห็นแล้วพลันบังเกิดความชื่นชอบ
จึงก้าวขึ้นไปประสานมือ "ผู้น้อยชั่งกวนหง วันนี้ออกมาเที่ยวเล่น
มีวาสนาได้พบคุณชายเช่นนี้ นับเป็นบุญที่สั่งสมมาสามชาติ มิทราบว่าคุณ
ชายชื่ออะไรหรือ"

"ผู้น้อยหลี่เมิ่งถาน"

"ผู้น้อยไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าเมืองผิงหยางมีคุณชายบ้านใด

รูปโฉมงดงามล้ำนวนยอดเยี่ยมเช่นนี้ คิดว่าคุณชายคงมิใช่ชาวเมืองผิงหยาง กระมัง"

"ผู้นี้เคยเป็นชาวผิงหยาง เพียงแต่ออกจากบ้านไปตั้งแต่เล็ก ติดตามอาจารย์ท่องเทียวอยู่ข้างนอก น้อยครั้งที่จะกลับมาที่นี่ คุณชาย ย่อมไม่เคยได้ยินอยู่แล้ว"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ยินดีที่ได้พบ...ยินดีที่ได้พบ ได้พบกันถือเป็นวาสนา พวกเราเรียกขานกันว่าพี่น้องดีหรือไม่"

"ได้! พี่ชาย เทียบ!"

หลี่เมิ่งซีกับซิงกวนหงผู้นี้พบกันแล้วเหมือนได้เจอสหายเก่า ทั้งสอง นั่งอยู่ในศาลาด้วยกันครู่หนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นเดินออกจากศาลา มุ่งหน้าไปริมทะเลสาบลู่อิ่งอันงดงาม

ตั้งแต่หลงเข้ามาในยุคโบราณ นี่เป็นครั้งแรกที่หลี่เมิ่งซีได้ออกมา เทียวเล่น นางมองขุนเขาและทะเลสาบเบื้องหน้าด้วยอารมณ์ที่ดียิ่ง มองดอกบัวสะอาดบริสุทธิ์ในทะเลสาบซึ่งส่งกลิ่นหอมออกไปไกลแล้ว นางก็เปล่งเสียงออกมาอย่างลึมดัว "เบญจมาศ นักพรตแห่งบุปผา โบตัน ผู้มั่งคั่งแห่งบุปผา ดอกบัว สุภาพชนแห่งบุปผา แต่ซำรักชอบเพียง ดอกบัว เติบโตในโคลนตมไม่แปดเปื้อน อยู่ท่ามกลางสายน้ำไม่ยั่วเย้า"

"เติบโตในโคลนตมไม่แปดเปื้อน อยู่ท่ามกลางสายน้ำไม่ยั่วเย้า คำกล่าวนี้ของน้องถานซำงบริสุทธิ์สูงส่ง โดดเด่นไม่ธรรมดา ย้อนพิจารณา ถึงความจริงแล้วยังแฝงความหมายลึกซึ้งไม่สิ้นสุด เพียงแต่ในโลก ที่เต็มไปด้วยกิเลสนี้ จะมีสักกี่คนที่ยอมอยู่เพียงลำพัง"

ให้ตาย แบบนี้ก็ได้รี! ลอกเลียนผู้อื่นก็ถูกรางวัลได้ หากรู้แต่แรกว่า

เป็นเช่นนี้ ข้าควรเอากลอนพวกนี้ออกมาหลอกกิน หลอกดื่ม หลอกห่มหลอ
ตั้งนานแล้ว ไยต้องทนอยู่ในคฤหาสน์สกุลเขียวอย่างอึดอัดด้วย!

หลิเม็งซีเห็นคุณชายชั่งกวนเอ๋ยม นางจึงอดหน้าขึ้นตาบานไม้ได้
โบกพัดจีบเบาๆ เลียนแบบคุณชายชั่งกวนพรางก้าวเท้ายาวๆ เดินเคียงไหล่
ไปกับเขา สนทนากับเขาอย่างจริงใจ ชั่งกวนหงเป็นชาวตำซ้ออย่างแท้จริง
เขาเจนจัดในการเมืองการปกครอง การค้า และธรรมเนียมประเพณี
ของคนที่นี่เป็นอย่างดี นี่เป็นสิ่งที่หลิเม็งซีกำลังกระหายอยากรู้อยู่พอดี
แต่งงานกันมานาน เขียวจวันกลับไม่เคยพูดคุยเรื่องพวกนี้กับนางเลย
หลิเม็งซีฟังอย่างตั้งใจ รวากับพบเจอขุมทรัพย์อย่างไรอย่างนั้น

บางครั้งนางจะแสดงความเห็น พูดถึงมูมมอและเรื่องราวแปลกๆ
ที่ตนเคยพบเจอมา สิ่งที่พูดออกมานั้นน่าตื่นตกใจยิ่ง ล้วนเป็นเรื่องราว
ที่ชั่งกวนหงไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน เคยได้ยินก็แปลกแล้ว นี่ล้วนเป็น
สิ่งที่หลิเม็งซีพบเจอมาในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ทั้งสองยิ่งคุยกันก็ยิ่งรู้สึกถูกคอ
ต่างรู้สึกเสียดายที่พบกันช้าไป

พวกเขาอยู่บระเบียงทางเดินริมทะเลสาบนานมาก ชั่งกวนหง
เงยหน้ามองดวงอาทิตย์ เห็นว่าใกล้เที่ยงแล้วจึงพูดกับหลิเม็งซี "น้องรัก
ข้างหน้ามีหอสุราแห่งหนึ่ง ชื่อว่าหอเตอเยวี่ย ชั้นสองอยู่ตรงกับทะเลสาบ
พอดี นั่งตรงริมหน้าต่างจะสามารถชื่นชมทิวทัศน์งดงามของทะเลสาบ
ได้ทั้งหมด เป็นสถานที่อันดีในการชมทะเลสาบลูตึง ตอนนี้ใกล้เที่ยงแล้ว
มีผู้เจ้าข้าพี่น้องไปดื่มสุราสนทนากัน น้องรักเห็นว่อย่างไร"

"ดี! เม็งถานกำลังคิดเช่นนั้นพอดี!"

จื่อชิวฟังแล้วก็แอบใช้มือกระตุกเสื้อหลิเม็งซีพลาสายหน้าให้นาง

ถึงอย่างไรก็เป็นสระน้ำรองของสกุลสูงศักดิ์ จะไปดื่มสุราสนทนากับผู้อื่นสงเดช ได้อย่างไร

หลี่เมิ่งซีเป็นคนยุคปัจจุบัน ไหนเลยจะใส่ใจกับเรื่องพวกนี้ อีกอย่าง นางไม่เคยคิดว่าตนเองเป็นนายหญิงสกุลสูงศักดิ์อยู่แล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่า ตอนนี้นางแต่งกายเป็นบุรุษ ใบหน้าถูกล้างด้วยน้ำผสมยามมาแล้ว ใครจะจำได้ว่านางเป็นนายหญิงของคฤหาสน์สกุลเซียว

หลี่เมิ่งซีไม่สนใจสัญญาณที่จื่อชิวลอบส่งมา เข้าไปในหอเต๋อเยี๋ย กับคุณชายซังกวน พอถึงชั้นสองก็ขอห้องพิเศษที่อยู่ติดริมทะเลสาบ นั่งอยู่ริมหน้าต่าง ยามที่สายลมอ่อนโยนพัดมา สร้างความรู้สึกสบาย เป็นเท่าตัว

หลี่เมิ่งซีซุกอกเอ๋ยกับคุณชายซังกวน "วันนี้ได้พบพี่ชายโดยบังเอิญ น้องชายรู้สึกเป็นบุญวาสนาอย่างยิ่ง มา น้องชายขอคารวะพี่ชายหนึ่งจอก!"

"น้องรักความรู้สึกกว้างขวางเช่นนี้ แต่ละสิ่งที่เจ้าพูดมาซ้ำล้นไม่เคย ได้ยินมาก่อน ทำให้พี่ชายผู้โง่เขลาได้เปิดหูเปิดตาแล้ว รู้สึกเสียดาย ที่ได้พบเจ้าช้าเกินไป เราพี่น้องมาร่วมดื่มกันหนึ่งจอกเถอะ!"

ทั้งสองซุกอกสุราขึ้นพร้อมกันและดื่มรวดเดียวจนหมด จากนั้น ก็รินสุราดื่มกันซ้ำๆ อย่างผ่องคลาย ยิ่งสนทนายิ่งสนุกสนานมากขึ้น บรรยากาศครึกครื้นยิ่งนัก เดิมหลี่เมิ่งซีก็ค่อมแข็งอยู่แล้ว สุราลงท้องไปไม่กี่จอกก็เริ่มเมามาย คิดถึงความกดดันของนางตอนอยู่ในคฤหาสน์ สกุลเซียวแล้ว จำต้องได้รับการปลดปล่อยอย่างอิสระเช่นนี้แหละ นางจึงพูดมากโดยไม่รู้ตัว ซุกอกแล้วก็พูดกับซังกวนหง

"พี่ซังกวน บุรุษควรเดินทางท่องเที่ยวทั่ว ทำใจให้ผ่องคลายเป็นอิสระ

จนใจที่เมื่งถนร่างกายอ่อนแอตั้งแต่เด็ก มือไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะมัดไก่ มีเพียงแรงใจเท่านั้น เคยคิดอยู่บ่อยครั้งว่าชีวิตนี้หากได้พบผู้รู้ใจ หลงมัวเมาไปกับธรรมชาติด้วยกัน ยิ้มเย้ยยุทธภพ คงจะสุขอุราทีเดียว มา พี่ชั่งกวน ท่านกับเข้าร่วมดื่มกันอีกจอก!" พูดพลางชูจอกดื่มจนหมด

ชั่งกวนหงดื่มหมดจอกเช่นกัน หัวเราะเสียดัง "ชีวิตมนุษย์เรามีหนึ่งคนรู้ใจก็เพียงพอแล้ว ควรปฏิบัติต่อคนผู้นั้นเฉกเช่นพี่น้องร่วมอุทร น้องถนช่างเป็นคนรู้ใจของข้าชั่งกวนโดยแท้ เพียงแต่ด้วยความรู้ และวาทะของน้องถนแล้ว ควรตอบแทนบ้านเมือง บำบัดทุกข์ให้อาณาประชาราษฎร์ เข้าสู่ราชสำนักเป็นขุนนางจึงจะถูก มีคำกล่าวที่ว่า บุรุษต้องปกครองได้ห้ำหั่น จะเมามายอยู่ใต้เงาของสาวงาม หลงมัวเมาไปกับธรรมชาติ แล้วแก่ตายอยู่ในยุทธภพได้อย่างไร"

เห็นชั่งกวนหงโน้มหน้าวให้ตนเป็นขุนนาง หลีเมิ่งซีพลันอุทานในใจ นางเป็นเพียงสตรีคนหนึ่ง สามารถท่องไปทั่วขุนเขาและสายน้ำของต้าฉีได้ ชีวิตนี้ก็พอใจแล้ว เรื่องใหญ่ของชาติบ้านเมืองให้ผู้อื่นไปกลัดกลุ้มจะดีกว่า นางไม่อยากจะคุยเรื่องนี้ต่อจึงหัวเราะเสียดัง "ฮ่าๆ ดื่มสุรากลอดเสียเพลง มนุษย์เราจะมีชีวิตได้สักกี่ครั้งกันเล่า สุราดีเช่นนี้จะขาดเพลงไปได้อย่างไร เมื่งถนจะร้องเพลงให้พี่ชั่งกวนฟังเป็นการเพิ่มบรรยากาศแล้วกัน" พูดพลางใช้ตะเกียบเคาะสามเป็นจังหวะ อาศัยความเมามายร้องเพลงออกมา

"ยามท่องทะเลหัวเราะ คลื่นกระทบสองฟากฝั่ง จมลอยตามกระแสคลื่น จดจำเพียงยามนี้ สวรรค์หัวเราะกับโลกอันแสนลับสนวนววย ใครจักได้ ใครจักเสีย พี่ท่านนั้นประจักษ์ ขุนเขาสายน้ำหัวเราะ เมฆฝนตั้งเค้ามาแต่ไกล

จะก็คลื่นก็ฝนเมื่อผ่านไป โลกยังหมุนไปตามครรลอง เสียงหัวเราะของสายลมช่างเจียบเหงา มิตรภาพที่ล่องผ่านประหนึ่งแสงสายัณห์ ยี่มิให้ความอ้างว้างยอมไม่เจียบเหงา มิตรภาพจักคงอยู่ตลอดไป..."

ซึ่งกวนหงฟังแล้วอดตะลึงไม่ได้ อุทานว่า "น้องรักสร้างสรรค์บทเพลงได้นำตื่นตะลึงนัก กล่าวหาญผ่าเผยถึงเพียงนี้ ซึ่งกวนหงความรู้คับแคบเสียแล้ว มา เอาพิณมา!"

เข้ารับใช้ด้านข้างให้เสียวเออร์ไปหาพิณโบราณมาคันหนึ่ง ซึ่งกวนหงผลัดจอกสุราตรงหน้าออกไป วางพิณให้ดีและดีดพิณคลอเสียงเพลงของ หลี่เมิ่งซี ซึ่งกวนหงผู้นี้มีความสามารถไม่ธรรมดา ฟังเพียงรอบเดียวก็จดจำท่วงทำนองได้ แรกเริ่มอาจจะยังไม่คุ้นชินนัก แต่แล้วก็ค่อยๆ เข้าสู่ท่วงทำนองของเพลงและร้องตามไปด้วยกันได้ แม้แต่จื่อชิวกับบ่าวสองคนของซึ่งกวนหงยังได้รับผลจากเสียงเพลง ปรบมือตามไปด้วย เพียงครู่เดียวในห้องก็มีบรรยากาศของ 'ขุนเขาสายน้ำหัวเราะ เมฆฝนตั้งเค้ามาแต่ไกล' อย่างแท้จริง

ร้องเพลงจบไป ซึ่งกวนหงยังคงสนุกครึกครื้น หันไปสั่งบ่าวชายให้ยกโต๊ะยาวออกมา

บ่าวชายอึ้งไป "รัช...คุณชาย..."

"เร็วเข้า!" ซึ่งกวนหงเห็นบ่าวชายจะเข้ามาเตือนก็โบกมือห้าม

บ่าวชายจนใจ หมุนตัวออกจากประตูไปสั่งเสียวเออร์ให้ยกโต๊ะยาวเข้ามาตั้งวางให้ดี

ซึ่งกวนหงคว้าตัวหลี่เมิ่งซีมา เอ่ยว่า "น้องถาน วันนี้เจ้าข้าพบกันเหมือนได้พบสหายเก่า พี่ชายผู้โง่เขลายินดีจุดธูปสาบานเป็นพี่น้องกับ

น้องถาน น้องถานคิดเห็นอย่างไร"

"ดี!" หลี่เมิ่งซีรับคำด้วยความเมามาย

จิวชิวตกใจ สะใภ้รองเป็นสตรี จะสาบานเป็นน้องชายผู้ขึ้นได้อย่างไร
นางจึงรีบร้องห้าม "สะ...คุณชาย..."

"จิวเออร์ ไม่ต้องพูดมาก พี่ชั่งกวนเป็นสหายผู้รู้ใจของข้า" หลี่เมิ่งซี
รู้ความคิดของจิวชิวจึงรีบขัดคำพูดของอีกฝ่าย นางเป็นคนในศตวรรษ
ที่ยี่สิบเอ็ด ไม่เคร่งครัดกับกรอบประเพณีพวกนี้อยู่แล้ว ยังไม่ต้องพูดถึงว่า
ตอนนี้นางกำลังเมา

ทั้งสองเดินไปหน้าโต๊ะยาว คุณเข่าลงกับพื้น จุดธูปสามดอก
ปักในกระถางธูป ไหว้กันและกันสามครั้งและเอ่ยคำสาบาน "หลี่เมิ่งถาน
ชั่งกวนหง แม้คนละแซ่ แต่วันนี้ขอสาบานเป็นพี่น้องกัน นับแต่นี้ไป
มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ร่วมต้าน ไม่ขอเกิดวันเดือนปีเดียวกัน แต่ยินดีตาย
วันเดือนปีเดียวกัน ขอฟ้าดินเป็นพยานให้กับความจริงใจในครั้งนี้
หากละทิ้งคุณธรรม ทยศพี่น้อง ขอให้ถูกสวรรค์และมนุษย์ลงทัณฑ์!"

หลี่เมิ่งซีเสริมในใจอีกคำอย่างเจ้าเล่ห์ ยามทุกข์ที่หลี่เมิ่งถาน
ร่วมต้านนั้นไม่เกี่ยวข้องกับหลี่เมิ่งซี!

ทั้งสองสาบานเสร็จก็บอกอายุ ชั่งกวนหงเป็นพี่ใหญ่ หลี่เมิ่งซี
เป็นน้องรอง นับแต่นี้สาบานเป็นพี่น้องต่างแซ่กัน

เสร็จสิ้นพิธี โต๊ะยาวก็ถูกยกออกไป ทั้งสองนั่งลงอีกครั้ง เวลานั้น
ดื่มสุราไปพอประมาณแล้ว เมื่อหลี่เมิ่งซีคิดถึงฐานะที่แท้จริงของตนเองแล้ว
ก็อดรู้สึกอ้ำว้างไม่ได้ ยามนี้นางเมาไปแล้วเจ็ดแปดสวน อาศัยความเมา
ชูลอกเอ่ยกับชั่งกวนหง "วันหน้าหากได้หลัานี้ไม่มีที่ให้ให้น้องชายอยู่

พี่ใหญ่จะยินดีรับน้องชายไปเยี่ยมเยียนยุทธจักรและหลงมัวเมาไปกับ
ธรรมชาติด้วยกันหรือไม่"

ชั่งกวนหงฟังคำพูดนี้แล้วดวงใจ น้องรองมีความสามารถเช่นนี้
โยจึงบอกว่าได้ห้านี้ไม่มีที่ให้ให้อยู่ เขาเป็นใครกันแน่

หลี่เมิ่งซีเงยหน้าเห็นแววดังเลในดวงตาของชั่งกวนหงก็ปลันตระหนก
ความเมามายหายไปเล็กน้อย ลอบคิดในใจ ตี๋มสุรามากไปไม่ดีจริงๆ
ชาติก่อนเวลาเขามักถูกเพื่อนๆ ล้อเลียนเป็นประจำ เห็นที่ชาตินี้ก็ยัง
ไม่พัฒนาไปสักเท่าไร

คิดเช่นนี้แล้วจึงหัวเราะกับชั่งกวนหง "ฮ่าๆๆ พี่ใหญ่อย่าได้ถือสา
เมื่อครูน้องชายบ่มบ่ามไปหน่อย ชมบุปผาต้องชมเมื่อยามบานครึ่งหนึ่ง
ตี๋มสุราต้องตี๋มให้มาเล็กน้อยยอมตี๋มที่สุด ได้ร่วมตี๋มกับพี่ใหญ่ วันนี้
น้องชายมีความสุขมากจริงๆ ขออ้อลาไป ณ ที่นี้ น้องชายไม่ค่อยอยู่ใน
เมืองผิงหยาง วันหน้าหากพี่ใหญ่มีเรื่องอะไรให้คนไปส่งข่าวที่ร้านยาอิ๋ซุน
ก็พอ"

พูดจบก็หันไปเรียกจื่อชิว "จื่อเอ๋อร์...จื่อเอ๋อร์..."

เรียกอยู่สองครั้งไม่เห็นคนมา นางจึงหันกลับไปดู ถึงได้พบว่าจื่อชิว
ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นไม่ขยับ ดวงตาจ้องมองหลังคา ทำทางเหมือนขำไม่รู้จักเจ้า
อย่างไรอย่างนั้น

หลี่เมิ่งซีอดขบขันไม่ได้ ลูกขึ้นเดินเข้าไปใช้พัดเคาะศีรษะจื่อชิวสองที
"จื่อเอ๋อร์ ไปได้แล้ว ฮ่าๆๆ..." พูดจบก็ให้จื่อชิวพุงและผลักประตู
เดินออกไป

"น้องรอง..." ชั่งกวนหงลุกขึ้นร้องเรียก เขายังอยากจะทำอะไร

แต่หลี่เมิ่งซีเดินออกจากประตูไปแล้ว

ถึงอย่างไรช่างกวนหงก็เป็นบุรุษจึงเมามายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ยามที่มองแผ่นหลังแบบบางอ้ำว้างนั้น และได้ฟังเสียงหัวเราะที่ดังอย่างเต็มเสียงค่อยๆ ห่างออกไป ไม่รู้เหตุใดเขามักจะรู้สึกวุ่นวายในดวงตาที่เปี่ยมอิสระและแสนฮึกเหิมคู้่นั้นมีความอ้ำว้างไหวหวั่นเพื่อมาทำให้เขาอยากจะปิดเป่ามันออกไปอย่างอ่อนโยน

27

"จื่อชิว...จื่อชิว รินน้ำให้ข้าที"

หลี่เมิ่งซีลืมตา นางรู้สึกปวดหัวจนแทบระเบิด รีบร้องเรียกจื่อชิว
เปล่งเสียงออกมาแล้วถึงได้รู้สึกลำคอแหบแห้ง เสียงเหมือนฮ่องแตก
ลอบเสียใจที่เมื่อวานตามใจตนเองเกินไป

"บ่าวไม่เคยทราบมาก่อนว่าสะไภ่รองสามารถไปยืมเขี่ยยุทธจักรได้ด้วย
คุณสิ่งทีสะไภ่รองทำลงไปเมื่อวานสิเจ้าคะ ไซ่สิ่งทีสตรีควรทำหรือ
หากคุณชายรองรู้เข้า บ่าวต้องถูกลกหนักเป็นแน่ วันหน้าหากสะไภ่รอง
จะทำเช่นนี้อีก อย่าให้บ่าวติดตามไปด้วยเลยนะเจ้าคะ และอย่าบอกด้วยว่า
รู้จักกับบ่าว"

จื่อชิวถือชามน้ำแกงสร้างเมาเข้ามา นั่งลงปรนนิบัติหลี่เมิ่งซีลืม
พลางบ่นไปด้วย ได้ยินเสียงแหบแห้งของนางแล้วก็อดรู้สึกปวดใจไม่ได้
มองนางด้วยสายตาดำหนิ "สะไภ่รองประมาทเกินไปแล้ว ก็แค่

คนผ่านทางคนหนึ่งเท่านั้น จะเอ่ยชื่อร้านยาของเราออกไปส่งเดช ได้อย่างไร ใครจะไปรู้ว่าคุณชายชั่งกวนมีภูมิลำเนาที่ไหนบ้าง จากที่บ่าวสังเกตกิริยาวาจาของคุณชายชั่งกวนนั้น เขาดูไม่เหมือนคนธรรมดาทั่วไปเลย หากเขาบังเกิดความสนใจจนอยากตรวจสอบประวัติของพวกเขาขึ้นมา จะทำอย่างไรเล่าเจ้าคะ

สกุลเขี้ยวมีอำนาจยิ่งใหญ่ การกลั่นแกล้งพ่อค้าตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ง่ายตายไม่ต่างจากการบีบคั้น แล้วนับประสาอะไรกับร้านยาของเรา ที่ไม่มีรากฐานและภูมิลำเนาที่แข็งแกร่ง หากคุณชายชั่งกวนรู้จักกับคุณชายรอง คุณชายรองรู้เรื่องที่เราเปิดร้านยาเมื่อใดจะต้องยอมรับไม่ได้แน่ สะใภ้รองทุ่มเทแรงกายแรงใจปรุงยาอยู่ในเรือนหลัง อย่างลึ้มกินลึ้มนอนทุกวัน ร้านยาของพวกเราถึงมีวันนี้ได้ อย่าให้ร้านยาที่ชุมชน ต้องเป็นเหมือนร้านยาที่บ้านบ่าวในอดีตซึ่งถูกทำลายไปเพราะอันธพาลคนหนึ่ง เลยเจ้าคะ เช่นนั้นดำใจยอมไม่มีที่ให้สะใภ้รองได้พักพิงอีกแล้วจริงๆ"

ได้ยินจ้อชีวิตพูดถึงร้านยา หลีเม็งซีกก็ตบหน้าผากตนเอง นางลึ้มไปได้อย่างไรนะ ยามนี้เป็นเวลาใดแล้ว หวังว่าคุณชายชั่งกวนคงไม่ไปหานางที่ร้านยา แล้วสืบประวัติความเป็นมาของนางหรือคะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623778.html>